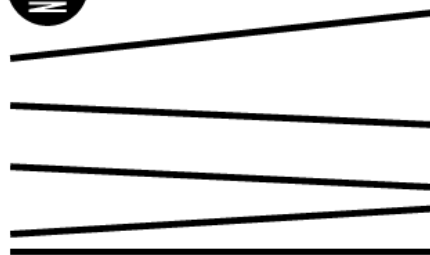

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

samlet og udgivet af S. Poulsen

Nytaarsgave : en Fortsættelse af Nytaarsgave
for Damer

1801

Kiøbenhavn : P. Poulsen, 1800-1807

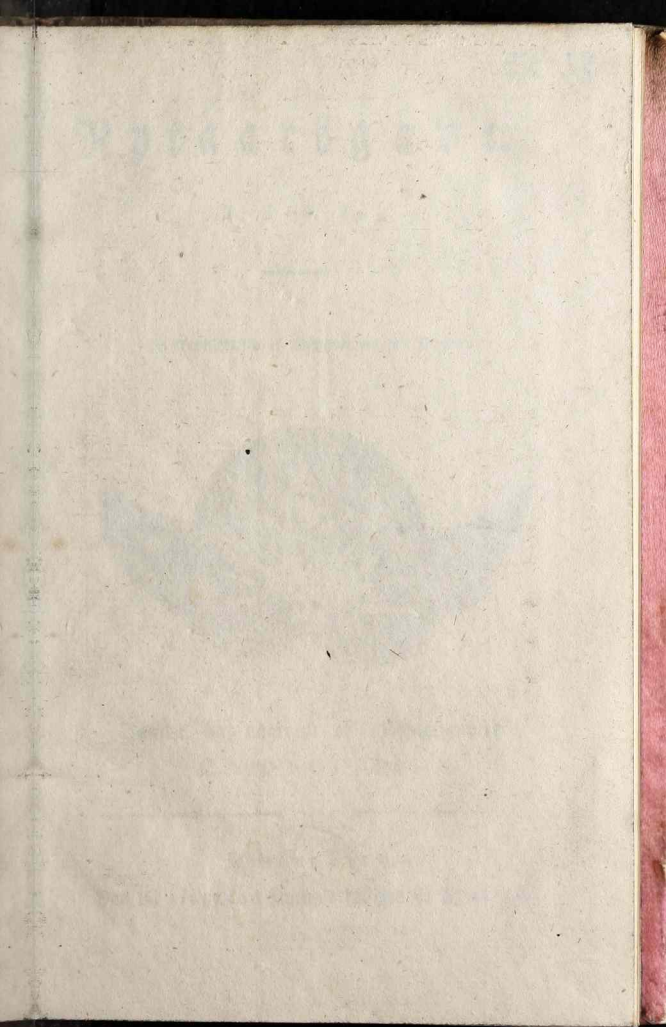
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52-53.

Nytaarsgave.

1 8 0 1.

En Fortsættelse af Nytaarsgave for Damer.

Samlet og udgivet af Hofboghandler
S. Poul sen.

Kjøbenhavn.

Paa Udgiverens Forlag trykt hos P. Poulsen.

Reisen til Dyrehaugen.

En Fortælling
i tre Sange.

Første Sang.

Alt Solen dalede blidelig
Med bag ved den Kongeborg, der sig
Paa Fredrichshøjen glimrende hæver.
O, venlig og højtidelsfuld Aftenen var,
Lig Snylkers Hvile, naar fuldendt de har
Det skinnende Storbærk, Staten kræver,
Og glade hense fra Gravens Rand
Paa trygge, blomstrende Fædrenes land.

I høje Vindue stode to Piger
 Ved grønnende Vold. Ak, med Beemod de
 Ud over den vide Slette see.
 Forgjæves Solen, i det den bortviger,
 Dem hilser med sit oplivende Smil;
 Forgjæves omkring dem Jubelsang lyder;
 Dybt sidder i Varmen Kummerens Viil,
 I Taarer sig blødende Hjerter udgyder.

"Ak," sukkeb den Ene, "ak seer du de To,
 "Som vandre hist Arm om Arm saa froe,
 "En kjerlig Mand med en lykkelig Mage.
 "De see over yndige Slette hen
 "Mod Himmels Purpurrand, og igien
 "Fra skønne Natur de Øjet bortdrage,
 "At læse i mødende Blikke den Lyst,
 "Som vældigt udspender det svulmende Bryst."

"Hvor

"Hvor dele de ømt hinandens Glæder!
 "Hvor bøjer sig blussende Kind mod Kind!
 "Og see! Til dem med letsvævende Trin,
 "En Slut liig min Caroline træder.
 "Blid løfter Faderen hende op
 "Paa græsbebrandsede Højning, at see
 "De glødende Roser paa vestlige Bue
 "Og Straalernes Spillen paa Trærnes Top."

"See! Fader og Moder med smilende Bie
 "Sig over det elskede Barn henbøje,
 "Og kysende det paa hinanden de
 "Med Fryds og Kjerligheds Blikke see.
 "Gid jeg saaledes kunde fremtrine
 "Med Carl og hans og min Caroline!
 "Af, han til sin Grille mig nedstødt har.
 "Og altid saa øm, saa troe jeg dog var."

"O Søster!" svarte den anden, "vort Hierte
 "Før brast, før dets Flamme flakkedes ud.
 "Troer elsker jeg Ludvig, som var jeg hans Brud,
 "Og dog min Løn er nagende Smerte.
 "Men Fryd paa min smilende Kind han kun seer
 "Og Kjerlighed i mit venlige Dje.
 "O, tit mit Afsyn huldt til ham leer
 "Mens lønlige Qualer mig dybt nedbøje."

Du spørger: "Hvo vare de sorgende To?
 "Hvo vare de Mænd, hvis letsindige Hierte
 "De Pigers blide Sjeleroe
 "Omstøttet havde til brændende Smerte?"
 Vel, lyt paa min Harpes Klagelyd!
 Af! Rosen om den ei sit Purpursløv slynger.
 I Flor er den hyllet. Ei Kjerligheds Fryd,
 Dens knusende Marter jeg besynger."

O, kommer i Kredts omkring mig hid,
 I blomstrende Piger, som Banen end træde
 Med smilende Blikke, der straalet af Glæde!
 Ej Taarer formørke dem nogentid!
 Men hvis I frøe, som nu, ville være,
 Da vogter uskyldige Hjerte vel.
 Forsørelse lurar omkring Eders Sjæl.
 Det Trines og Hannes Fald Eder lære!

Saaledes hedde de sørgende To,
 Der var en lykkelig Tid, da de frøe
 Paa Livets Vej over Blomster vandte,
 Naar Morgenens Himlen med Roser frandtste,
 Med jublende Sang de hilste den,
 Og fløj saa glade til Syetsjæt hen.
 Naar Maanen fra Stjernehvælvingen smilte,
 Saa roligt i Søvnens Arme de hvilete.

En fattig, men ædel Moder de,
 Selv ædle, ved hvileløs Flid ernærte.
 Den eeneste Løn, de af Himlen begjerte,
 Var den, hendes Alderdom glad at see.
 Saa blid var den Gamles Aftenrøde.
 Sølvhaaret hun bar, liig en Glædestrand.
 O, midt i Hoffernes Riigdom og Glands
 Saa Mødre saa salig en Alderdom nåde.

Vel, føel, lyksalige Gamle, din Fryd
 I hele dens Fylde, før den bortviger!
 Ak, nær er den Stund, da Klagelyd
 Fra dine bævende Læber opstiger.
 En farlig Ekjænt af Naturens Haand,
 Den sjældneste Ekjønshed, de Døttre modtog,
 Og troesthyldig var deres sviigløse Land,
 Og ømt deres fyrige Hjerter floge.

Ej er ubemærket af Vandreren
 Den lille Forgjetmigej, Skøndt den følger
 Sig ydmygt blandt Græsset, der over den
 For Vuffet af blide Zephirer henbølger.
 I Ringheds Afkrog de yndige To
 Og ubeundrede blomstrede ikke.
 Paa Trine saae Carl med elskende Blikke,
 Og Ludvigs Dje til Hanne loe.

Af, ej hiin himmelske Jld de kjendte,
 Der straaler i blid og signende Daad.
 Af hine flygtige Luer de brændte,
 Som flukkes engang i Angerens Graad.
 I Rusen af Sandsernes sørmende Glæder
 Forglemte sig deres letfindige Aand,
 Og lærte i loffende Phryners Kjæder
 At afstøje Egtefælskabspagtens Bænd.

Ved fælles Nyden hver Fryd at forhøje
 De boede sammen, og til dem gif
 Snart Trine med det funklende Blik,
 Snart Hanne med det himmelblaa Øje.
 Med sneehvide Linned, de sy'de for dem,
 De sorgløse kom og gif sorgløse hjem.
 Af, alt sig nærmed' de Kummerens Dage,
 Da de med Taarer vendte tilbage.

Hiin Kunst forstode de Ynglinge vel,
 At hilde troestysdige Piges Sjæl.
 Naar Trine kom, var Carl aleene,
 Aleene var Ludvig, naar Hanne kom.
 Dmt brændende Kjerlighed talte de om,
 Og svore, at deres Flamme rene,<
 Liig Dydens, vare, og vilde til Lyft,
 Liig Edens, end smelte Oldingens Bryst.

Ved E'kovs Tale tilbagevege
 De Piger først, lig den frygtsumme Hind.
 Men snart de den hørte med smilende Kind,
 Og søde Længsler i Varmen opstege.
 Nye I'd alt Kjerlighed gav hvert Blik,
 Og spredte nye Ynde over hver Mine.
 Saa froe henvandred' til Carl hans Trine,
 Til Ludvig Hanne saa gladelig gif.

De kjendte kun Uskylds og Venfæbs Sæder.
 Hvor kunde de tiltroe de Elskede Svig?
 Et Hjeblik de forglemte sig,
 O E'kov! i dine henrykkende Glader.
 Det Hjeblik røved' dem Livets Noe.
 Hvor foer igiennem blødende Hjerte
 Et Kummerens Sverd, da de troløse To
 Dem til foragtede Triller begjerte.

Ei tiere de gif til de Elskede hen,
 Skjøndt de af den æmmeſte Kjærlighed brændte;
 Thi reent deres unge Hjerte var end,
 Det Vellyſtens levloſe Flamme ei kjendte.
 Dog tit de ſig nærmed' de Elſkedes Hjem;
 Men rødmende atter tilbage de vege.
 Fra Varmen Kummerens Sukke opſtege,
 Fortvivlelſens Nat omhyllede dem.

Det Vanhæbd Moderens Hjerte knuſte.
 Ved hendes Gravhøj med dybtbøjet Hånd
 De grædende ſtode Haand i Haand.
 Blandt Træerne Vindene ſukkende ſuſte,
 Og ſørgende Maanen paa Himlen fremſkreed.
 "Ak!" ſagde Trine med bævende Stemme,
 "Ak! eene bag Graven venter os Fred,
 "Dort Liv vi ſkulle forladte hengræmme.

"Nei!"

"Nei!" led til dem da en Stemme, "Nei!
 "Forladte, o Skjønne, ere I ei!
 "See! Armene vi mod Eder udstrække.
 "I Haanden os venligt smilende række!
 "Omvundne af Glædens Rosenfrands,
 "Foreente i Elskovs tryllende Kjæde,
 "Vi skulle froe, som i Jubeldands,
 "Paa Livets Vei mellem Blomster træde.

De Piger undrende vendte sig om,
 Og Carl og Ludvig imøde dem kom.
 Hvor banked' de Pigers smukke Hjerter
 Ved Gjensynet af de elskede To.
 Skjøndt sveegne, de vare dem dog saa troe!
 Med dem at leve de ene begjerte.
 Den Tid, de dem flygted, i Qual forsvandt;
 Dit Længselstaarer i Løndom randt.

De sagde: "Ei Ven, ei Frende vi have;
 "Vor Moder sumrer blandt disse Grave.
 "Hæld hende! Med navnløs Kummer ei meer
 "Vort Fæld, vor Skjændsel, vor Qual hun seer.
 "Een Broder vi har. Over brusende Bænde
 "Han reiste fra os til fjerne Lande;
 "Kun Eder, kun Eder vi have igjen,
 "I Eders Arme vi flygte hen.

"Snart vorde vi Mødre. De diende Spæde
 "Om Hjelp i vor Favn til os skulle græde;
 "Hvad Lindring formaae vi at række dem?
 "Vor ringe Vaaning er Armod's Hjem,
 "Og Modersysler vor Tid skulle kræve.
 "Ak! Nædsler formørke vor Foraarsdag;
 "Tilbage vi flue med bittre Nag,
 "Og see vi i Fremtiden ud, vi hæve."

"O!"

"O!" svarte Ludvig, "o bort med hver Frygt!

"Ved vore Hjerter I hvile trygt!

"Med Elskerens Omhed idel Glæde

"Vi skulde fremtrylle om Eders Fjed,

"Og sørge for Eders diende Svæde

"Med brændende Faderfjerlighed.

"I Morgen I Armod's trange Hytte

"Med Velstands glimrende Baaning ombytte."

Fra snevre Braa under høje Tag

Bortvandred' de Piger næste Dag,

Men ei med Fryd. Dybt Kummerens Braadde,

Dybt Angerens Dolke saarede dem.

En Taare perled i Hjet frem,

Da ind i de lyse Sale de traadde,

Hvor deres Elskede bade dem frøe

Som deres tilbedte Veninder at høe.

Den Glæde, de søgte, var den at bevare
 De reneſte Sæder. Ved huuslig Flid
 Forfødet' de deres tit eenſomme Tid.
 For deres Carl og Ludvig bare
 De Magens oprigtige Kjerlighed,
 En Moders Hjerte for deres Spæde.
 O! Stort var det Dydens Vei at betræde
 I deres Stilling med faſte Fjed.

Og ſørge maatte de dog, naar de ſkued'
 I Fremtiden ud. For dens Rædsler de grued'.
 Om Døden fra dem deres Elſkede rev,
 I Armods Afkrog de maatte nedſtige,
 Og om af en mere blomſtrende Pige
 Fra dem deres Hjerte bortlokket blev,
 Ak! Kunde da deres Veemodſklage
 I deres Favn dem falde tilbage?

Saa de hiin Aften med nagende Sorg
 Paa Fremtidens mørke Skjæbne tænkte,
 Mens Solen bag glimrende Kongeborg
 Mod blinkende Hav sin Fakkell nedsfenkte.
 Ei mægted' Naturens Jubellyd
 At stemme deres Hjerter til Glæde;
 Mens rundt omkring dem var idel Fryd,
 Var det deres Kammers Lindring at græde.

Just nu deres Elskede traadde ind.
 End zittrede Taaren paa deres Kind.
 "Hvad?" sagde Ludvig, "I græde, Piger!
 "O! Eders Vaar sig for kjedsom bortsnitger;
 "I sidde jo altid indmurede her,
 "Og Livet saa froe I dog kunne henspøge.
 "Nu det den lystige Kildetid er,
 "Den grønnende, muntre Skov I besøge!"

"Og

"Og reise eene?" var Trines Svar.
 "Kun Eder paa viden Jordfreds vi har,
 "Som vi til Ledfagere kunne udkaare;
 "Men af! saa mangen veemodig Taare,
 "Ved Eder afpresset, i Løndom flød,
 "Naar I os sagde: Vi med hverandre
 "For Folkets Nafn ei kunne vandre;
 "At skjule vor Elskov Klogskab bød.

"Saa meget vi have opoffret Eder.
 "For Eder blomstrer vor Ungdoms Vaar;
 "For Eder vort Hjerter kjælent flaaer.
 "Om eet, kun om eet det til Gjængjæld beder,
 "O! Knuser os ei ved bitter Foragt!
 "For Folkets Nafn med os I fremtræde!
 "Foreener os end ei Vgteskabs Kjæde,
 "Foreener os dog vore Hjerter's Pagt."

"Hør!

"Hør!" udbød Carl. "Hvad siger du Broder?

"Vi rejse med. Vore Piger har Net.

"Lad Bisse kun mumle lidt i'de om det!

"Hvad rage os gamle pedantiske Moder.

"Med rundelig Haand os Skjæbnen huld

"Har skænket det almagtige Guld.

"Ad Verdens Daddel vi kunne smile,

"Og frie vor Glædesbane ile.

"Ja!" raabte Ludvig, "for Lænker frie

"Vi leve, hvad saa den Pedant end siger,

"Der hader Druer og smukke Piger.

"Paa Søndag til Fovkrandske Kilde vi

"Henile med vore elskværdige Skjønne.

"Om Dagen forlyste vi os i det Grønne,

"Og Astenen for os langt sødere end

"I Bellerøse skal glide hen."

"Og" sagde Hanne med venlige Blikke,
 "I det hun ham kysset", "jeg veed, du ikke
 "Os nægter den søde Modersryd
 "Med os vore fire Kars Glutter at tage.
 "Her ville de sørge, naar fra dem vi drage;
 "Men O! naar ved Sangens og Strængenes Lyd
 "Langs Teltens Række med os de fremtræde,
 "Hvor ville de da ej henhviroles i Glæde!"

"Ej! det forstaaer sig!" var Ludvigs Svar.
 "Den Lyft dem at nægte Synd jo var,
 "Og gjerne jeg gjør, hvad min Hanne siger:
 "Den ungerske Dands af de vakke Smaapiger
 "Og Gluttens Gang paa Linien de
 "Med inderlig Glæde ville see,
 "Og Smilet i deres muntre Øje
 "Vil os hver Fryd, vi nyde, forhøje."

Nu satte de sig om runde Bord,
 Hvor saa, men udsøgte Netter dem vinked',
 Og Vin i chrystalne Glasse blinked'.
 De verledede idel Glædes Ord
 Om alt det Skjønne, de vilde besku.
 Alt Maanen stod højt paa saphirblaa Bue,
 Alt Stjernerne funkede klart om den,
 Før de til Hvile vandrede hen.

A n d e n S a n g.

Alt straalte den glade Søndag frem.
 Alt standsed' for Hannes og Trines Hjem
 Den rullende Vogn. Ved Elskernes Side
 De, lig den skæfrie Morgen blide,
 Alt sadde froe, og paa deres Skjød
 I venlige Favn deres Glutten hvilede.
 O, denne Byrde var dem saa sød.
 Med Modervælst de dem tilsmilte.

Langs Skønne Strandvej de rullede frem.
 I tryllende Verel rundt om dem
 Natur og Kunst sine Ynder udbredte.
 Snart Øjet den raske Sejler oplede,
 Som hist ved Randen af søvblaa Hav
 Til fjerne Kyst over Bølgerne ilte;
 Og snart det paa glimrende Lyststed hvilede,
 Som frugttræbefrandsede Hauge omgav.

De

De ikke forbi Constantia droge.
 En styrkende Frokost der de toge
 I Kyggesuld Løvsal, hvor Lærers Gang
 Omtante dem fra den lysgrønne Gang,
 Og Vællugt fra spraglede Blomsterbede
 Til dem opsteeg. Saa froe og blid
 Forsvandt under Kysse og Spøg deres Tid.
 To Timer liig to Minuter hænglede.

Nu fløi de skummende Heste igjen
 Med dem til Jægersborgs Kilde hen.
 Igjennem Paradiser de foere,
 Hvor skjønt udstrakte ei Havet sig,
 En viid, saphirblaa Slette liig!
 Hvor susse til Lyden af Fuglenes Chore
 De grønnende Skove! Og see, mellem dem
 Guldblomstrende Marker blinkede frem!

Blandt

Blandt flyggende Ege Vognen standse.
 Vort lille Selskab, om Hjertet saa let,
 Betraadde den jubelfulde Plet,
 Som Teltens sneehvide Dækker omkrandsed'.
 "O!" sagde Carl, "O, denne Kreds
 "Gudslutter alt, hvad Sandserne fryder.
 "Her Unglingen glad sin Vaardag nyder.
 "Her sølvlokket Olding smiler tilfreds."

"Kun den, som alt for viis tør sig drømme
 "Til med os Forlystelsens Væger at tømme,
 "Og stolt i hver spægende Glæde veed
 "At finde letfindig Daarlighed,
 "Kun han mellem Roser Torne sanker,
 "Til Straf for sin indbildte Viisdom, her,
 "Og mens af Fryd hvert Hjerte banker,
 "Med Verden og sig utilfreds han er."

"Nye

"Nye, versende Glæder hver Plet tilbyder.
 "Hæd den, som aabner for dem sit Bryst!
 "Han her udfaares sig kan den Lyst,
 "Som meest hans Smag og hans Hjerte fryder
 "Hvis helst Naturens Skønhed han seer,
 "Fra Himmels Blaa den huldt til ham leer,
 "Og smiler til ham fra de grønnende Buer,
 "Som blideligt Fjærme mod Solens Luer."

"Naturens Nædsler og her dens Ven
 "Kan see i Rovdyr fra Ildzonens Lande
 "Og kolde Nords isdækkede Strande.
 "O! did trylles undrende Sjæl da hen,
 "Og vandrer snart mellem Klippernes Graner
 "Paa hylende Bjørnes blodstænkte Baner,
 "Og snart i Cederhvalvingens Lue,
 "Hvor Hyrder de brølende Løver flye."

"Ved

"Bed andre Optrin Andre sig fryde.

"At see, hvorledes ved Døelse vi

"Kan tvinge den smidige Krop at adlyde

"Vor faste Villies Energie,

"Er dennes Belyst. Ham hine glæde,

"Der svinge sig med Behændighed

"Paa flyvende Hest og med sikke Fjed

"I kunstig Dands paa Linien træde.

"Det Hine derimod fryder meer

"Vor Aand i dens Granskings Flugt at kjende.

"De sig til den snilde Cetti henvende.

"Her Glassets hurtige Spinden man seer,

"Og i Electricens Lynildsluer

"Et Glimt af hiin mægtige Ild man skuer,

"Der slynger Rædsler og pludselig Død

"Fra tordnende Skyers flammende Skjød.

"Og

"Og den, som de skjønne Kunster ynder,
 "Med Lyst hiin Række af Billeder seer.
 "Hist quindelig Blidhed imøde ham leer.
 "Hver Mine Uskyld og Omhed forkynder.
 "Naturens Fortryffelser skuer han her
 "I Skovkrandsste Bjergrad, hvor Kilder fremvælde,
 "Dens Rødsler i nøgne, uafhængende Bjælde,
 "Hvor Nordyr boe, han betragter der.

"Med udannet Smag sig andre fornøje
 "Ved Emaating. O! Ei det ledende Dje
 "Skal savne, hvad dem at more formaaer.
 "Selv Barnet smilende her fremtræber.
 "Ved Abens pudseerlige Spring det sig glæder
 "Og Traadduffens Dands og den Hest, der forstaaer
 "Saa skjælmst med nikkende Hoved at sige,
 "Hvor Elskeren sidder hos elskende Pige.

"Hør

"Hør rundt om os Strengenes listige Lyd
 "Indbyder til blid, venkabelig Fryd.
 "Til Glædens vide Tempel henile
 "Enhver paa sin særegne Blomstervei!
 "Med Haan til de mindre Dannede ei
 "Den mere Dannede stolt nedsmile,
 "Og Hine ei dennes Lyst belee,
 "Fordi de dens Årsag ei kunne see!

"Saa mange Glædeskilder frembyde
 "Naturen, vor Sands og vor Phantasi,
 "At alle, alle frøe Skulle nyde
 "Og ingen vansmægtende gaar forbi.
 "En Daare opholder sig over de Glæder,
 "Som passe ei med hans År eller Smag.
 "Den Vise nyder hver Livets Dag,
 "Og andre han samme Frihed tilstæder."

Saa talende Carl vandred' med dem
 Imellem de sneehvide Tæsto frem,
 Der sig under flyggende Ege haved,
 Hvis Kroner glimred i Solens Skin,
 Hvis grønne Blade raslende haved
 For den mildtaandende Vestenvind,
 Hvis Lovsøle, quiddrende Fugles Troner,
 Gjenløde af Glædens liflige Toner.

Du gjetter let, at de alt besaae,
 Og glade de vare, fordi de vilde;
 Thi evig den Sandhed fast vil staae:
 "I os vi har vore Glæders Kilde."
 Naar for hovmodig Dadelyst frie
 I hver os mødende Gjenstand vi
 Opsege dens skjønne, forlystende Side,
 Saa frøe vore Dage skulle henglide.

Dag Iørkefrandsede Træers Hegn
 Med blidere Straaler alt Solen smilte.
 I Lye af Grenenes Tag de hvilede
 Og oversaae paradisiske Egn.
 "See!" raabte Hanne, "O see hiin Brimmel!
 "Hver Mine vidner om Hjertets Fryd.
 "Hvert Aandedræt er Jubelens Lyd,
 "Hvert Øje klart, som den Skyefrie Himmel.

"Det Maal, hvortil alle stunde, er Lyst.
 "Det alle foreener, Saa broderligt vandre
 "Her Bønder og Grever mellem hverandre.
 "See Ridderen ei, fordi paa hans Bryst
 "Den gyldne Stjerne blinker, foragter
 "Den vadmelsklædte Arbeidsmand,
 "Der Livet fik til Glæde, som han,
 "Og fælleds Maal med ham eftertragter.

"O, maatte for Glædens Philosophie
 "Dog Hovmodens svimlende Drømme bortvige!
 "Saa tit i vort Eden græd da ei vi
 "Bed Rygtet om menneskeslagtende Krige,
 "Den frugtbare Dal til en øde Grav,
 "Til vilde Ruiner dens rige Byer
 "Forvandsledes ei, og paa blodfarvet Hav
 "Ei Døden lynte fra tordnende Skyer.

"Nei, festsige Hymner og Strengeseeg
 "Forkyndte det fulde Hjertes Glæder.
 "Fra hølgende Agre Jubel opsteeg
 "Og Jubel opsteeg fra de glimrende Stæder.
 "I grønnende Skove Jagthornetklang
 "Til Fuglenes Qviddren og Grenenes Susen,
 "Og højt lød de raske Svømmendes Sang
 "Paa sølvblaae Hav til Bovernes Brusen."

Hun taug, og atter de vandrede om,
 Alt høre de Smaachore, som, i Lunden
 Fordeelte, oplivede Aftenstunden.
 Til et vidtskyggende Træ de kom.
 En blæste Gløiten i Lye af dens Kroner;
 En Harpespiller, der hos ham sad,
 De bævende Strenge slog, og glad
 Han sang til de søde, smeltende Toner:

"Hver har sin Lyst, og jeg har min.

"Jeg helst hos favre Viger dvæler.

"Mit Smilet fra den hulde Kind,

"Mit Djets Ild til Skjald besjæler.

"Da toner jublende min Sang

"Om Kjerlighed's og Venstabs Dyder,

"Og smeltende min Harpes Klang,

"Lig Qvindens blide Stemme, lyder.

"Et

- "Et findrigt Folk det græske var.
 "Man Sandhed i dets Myther finder.
 "Med Rette det omgivet har
 "Apol med hulde Sanggudinder.
 "Ved dem kun blev han Digtergud.
 "Hvad var han, hvis de fra ham iiste?
 "Hans Krones Straaler staktes ud.
 "I Haanden taus hans Lyra hvilede.

- "Hvo bliver ei til Digter her?
 "Hvorhen det glade Dje fluer,
 "Det seer et Chor af Gratier
 "Fremføve under hine Duer,
 "Hvis Hvalving er ei mindre skøn,
 "End hine yndefulde Gange,
 "Hvor Skaldes Gud, Latones Søn,
 "Sin Lyra slog til Musers Gange.

"Her

"Her Danmark sit Parnassus fik.

"Her vandre Danmarks Huldgudinder

"Med Venfæbs Smil i lyse Blik

"Og paa de favre Rosenfinder.

"Ei straalet Foraarsmorgnen mild,

"Som disse Kinders Morgenrøde,

"Og O! med meer end Solens Gld

"De Blæffe Varmen gjennemgløde.

"I fald jeg Lundens Herre var,

"Et attist Tempel hist jeg reiste.

"En jonisk Støtterad det bar.

"Vidtglimrende dets Finding kneiste.

"I yndig Halvfreds, Maanens liig,

"Naar klart dens skjønne Sølvhorn tindre,

"At høje Troner hæved sig

"Af Elfenbeen i Templets Indre.

"Ni fagre Piger sadde der,
 "De skønneste blandt Danmarks Skjønne,
 "For haldt hver Skjald, hver Kunstner, hver
 "Ved dyrket Snille stor at lønne.
 "De skulde under Harpers Klang
 "Og Cymblers Lyd og Fløiters Toner
 "Og jubelfulde Chores Sang
 "Omflætte dem med Egekroner."

"Hver Yngling beilede til den Æn,
 "At franses af en Huldgudinde.
 "Hver Moder sagde til sin Søn:
 "Du Dig en Hæderkrone vinde!
 "Endog udannet Almuemand
 "At hædre Vid og Kundskab lærte,
 "For alle skønne Kunster han
 "Med Glæde aabnede sit Hjerte."

"Hver Følelse ved Iuttrek Smag
 "Blev reen og ædel, klar Forstanden.
 "Omstraalte af Oplysnings Dag,
 "Omfavned' Læg og Lærd hinanden.
 "Og hid de vilde Haand i Haand
 "Til Blissdoms Jubelfester træde.
 "Fast Broderkjerlighedens Baand
 "Blev knyttet under fælles Glæde."

"Olympens Fest vor Høitid veeg,
 "Og Altislunden, paa Trophæer
 "Og Templer riig, ei skjønt opsteeg,
 "Som denne Kreds af Egetræer.
 "Kun dyrket Snille Mindestegn
 "Man under disse Grene reiste,
 "I disse Eges blide Hegn
 "Kun Smags og Blissdoms Templer kneiste."

Han sang, og nu Hanne gik til ham hen
 Og sagde: "Hav Tak for din Sang. Jeg lider
 "Din muntre Vise. Hvo digtede den?"
 "Jeg selv," var hans Svar. "Saa let hengslider
 "For mig under Sang og Spil hver Dag.
 "Den bedste blandt alle Kunster jeg lærte.
 "Den skaffer mig Yndest, den fryder mit Hjerte.
 "Tit lyder min Harpe ved Glædens Lag."

"O!" raabte Hanne. "Et lykkeligt Møde!"
 "Vi ville just Aftenen spøge hen
 "I yndige Velskæde. Du den
 "For os ved din Sang og din Harpe forsøde!
 "Og denne, som Fløiten saa mesterlig
 "At spille forstaaer, du tage med dig!
 "Hvor vil vort Maaltid en Glædesfest blive,
 "Naar I ved Sang og Musik det oplive!"

"For Eder," var Sangerens Svar, "jeg staaer
 "Min Harpe med Lyst og min Vise qvæder.
 "Og denne meer end sin Fløite forstaaer.
 "Han Mennekers Stemme, Miner og Sæder
 "Kan efterligne. Han snaksom Barbeer,
 "Sophistisk Ordgyder, frisk Officeer
 "Og vranten Papa saa godt kan agere,
 "At Skuespiller han kunde være."

Om Prisen man snart blev eenig med dem.
 Nu gjenneim den herlige Skovegn frem
 Til Bellevue vort Selskab ilte.
 Soelstraalerne funkled' med blidelig Glands
 Paa Egetoppenes glimrende Krands,
 Mildt Grenene susse og venligt smilte
 Det sølvblaa Hav dem imøde, liig
 Den Himmel, der over det hvalvede sig.

T r e d i e S a n g.

Der nu om alt disputeres her;
 Ja, Sommes Wiisdom saa dyb endog er,
 At de med en Alviders strenge Mine
 Med denne sælsomme Paaastand fremtrine:
 "Erfaring ei lærer os, Verden er til. *)"
 Dog troer jeg, at fem blandt Jordens Glæder
 Mig ingen Rangen afviste vil,
 Hvor kunstigt han snoer Syllogismens Ræder.

*) Mennesker, der kalde sig Philosopher, spille i vore Dage Tiden med at disputere om Verdens Tilværelse. De paa-
 staa, at den Bevidsthed om dens Tilvæ-
 relse, som vi faae ved vore Sandser, ei
 kan overbevise os om, at den er til. Læ-
 seren tænker uden Tvivl, og jeg ligesaa,
 at man gjorde bedre i at hente Wiisdom
 i Naturens og Erfaringens Skole, end i
 at betvivle Verdens Tilværelse og Erfar-
 ringens Gyldighed til at bevise den.

Den første er Elskovs henrykkende Ild,
 Den anden Venſkabs søde Lue,
 Den tredie denne, Naturen at ſtue,
 Naar ſvøbt i høitidelig Glands og dog mild
 Den smiler til os fra Paradifer,
 Den fjerde oplivende Sang og Muſik,
 Den femte hiin frydende Nectardrik,
 Hviſ Priis alt lod i Anakreons Viſer.

I Velleveie vort Selskab nød
 Dem alle fem i den lyſe Stue,
 Hvorfra det Havets blinkende Skjød
 Og Himlens majestætiske Due
 Betragtede froe, mens om veldækket Bord
 Det ſad og forſødet' ved Kjerlighed's Ord
 Hver Lyſt, ſom til dobbelt Fryd dem beſjælte,
 Fordi de den huldt med hverandre deelte.

Til Fløitens Toner og Strengenes Klang
 Vor Harpespiller for dem istemte
 En Trøjels og Vibes og Vaggens Sang,
 Og Nabbels Viser han ikke glemte.
 Naar glemmes de, hvor med skingrende Lyd
 De fyldte Glasfe sammenstøde?
 Saa mange ham Muserne synge høde,
 Og alle vække til blidelig Fryd.

Sang Sengen, Fløitespilleren eene
 En lille comisk, morende Scene
 Af Stadens nyeste Optrin gav.
 Hvor vevlede Stemme, Miner, Lader
 Og Djekast med Hurtighed af!
 Som Jøde, Tydsker, Pedant eller Sprader,
 Hver Rolle han spillede mesterlig,
 Og var i hver paa Sarkasmer riig.

Han

Han kunde især de Pygmæer agere,
 Som ville paa kantist philosophere,
 Men gjøre saa sare Tankehop,
 At snart man et øjner den Viisdoms Top,
 Hvorfra de nedsende Imperativer,
 Og snart man saa dybt dem neddale seer,
 At tappert de fægte med cynist Iver
 Paa visse Matroners Stridsmaneer.

Nu Dagens Straaler forsvundne vare.
 De gyldne Stjerner mildtsunklende Skare
 Paa Himlen om Maanen blinkede frem.
 Man reiste sig og han sagde til dem:
 "Ifald mine Herrer og Damer ville
 "Tilsammen et lille Stykke vi spille,
 "Der saa pudseerlig en Opløsning har,
 "At Bifaldslatter min Løn altid var.

"Hi

"Eh! ofte i muntre Vennekredsfe
 "Man har det spilt og det morede fredsfe.
 "Hver klog Uenslap jo raader til
 "Bed Latter Mellemgulvet at ryste
 "Paa Maden. Hvis de da tillade, jeg vil
 "Med min Comedie dem forlyste.
 "De Kjerlighedsrollerne faae, og let
 "De kunne dem spille, hvis jeg seer ret."

"O! Herligt!" raabte Hanne og Trine.
 "Os Elskerindens Rolle kun giv.
 "Med Armen omkring sin Elskedes Liv
 "Man smiler til ham med blidelig Mine,
 "Og bøjer til hans fine Læber hen.
 "Den Rolle er let og sød er den."
 Saa talende, Carl og Ludvig henrykte
 Til deres bævende Hjerter de trykte.

Han svarte: "Min Rolle er ei saa let.
 "De kun, hvad de ere, skal forestille;
 "Men jeg velærværdige Præst skal spille."
 Nu hentede han et Skrin, og af det
 Fremtog han den lange sorte Kjole,
 Hiin Amulet imod Rjødets Magt,
 Hvis ellers paa det, man et Sted os har sagt
 Om Dragten's Nytte, vi kunne stole.

De yndige Glutter med venligt Blif
 Vor Fløitespiller tilhaande gif
 For ham i Præsteornat at smykke.
 Imidlertid han taledes saa:
 "Det sælsomme Bryllup hedder mit
 Stykke.

"De veed, at alle Piger ei faae
 "Den blide Skjæbne, jeg seer, de nyde,
 "J Roe hos sin Elſkte at kunne, sig fryde.

"Snart

"Snart Faderen er sin Datters Tyran.
 "Fordi hans Lyst er Rang eller Grunker,
 "Han snart vil hende en Laps af Junker,
 "Snart rykter Gnier paatvinge til Mand.
 "Snart kommer en gammel Jomfrue af Kloster,
 "Som gjerne hende gad spørre i Kloster,
 "Fordi det blev hendes Knivskheds Straf,
 "At selv hun maa vandre som Møe i sin Grav."

"Dog, hvo kan alle de Pudser erindre,
 "Som Skjæbnen Forelskede spillet har.
 "Engang der vare to elskende Par,
 "Hvis Hæld uretfærdig Evang vilde hindre.
 "Men altid den snilde Kjerlighed
 "At finde Raad mod Forsølgelsen veed.
 "De flygted', for hemmelig sig at foreene.
 "Mit Stykke begynder med Brylluppets Scene."

"Til

“Til livlig Contrast med de Optrin, som her

“Dem siden skal more, alvorlig den er.

“De Brudene spille. Brudgommene ere

“De To, De elske. Jeg Præst skal agere.

“I Orden de nu opstille Dem.

Han taug, og Hanne og Trine, blide

Som Gratier, for ham sig stillede frem

Ved deres Carls og Ludvigs Side.

Du indseer let, at jeg gaaer forbi

Den hele Vielses Ceremonie.

I dens Høitidelighed den at male

Med spægende Penne ei passer sig.

Jeg heller dens yndige Skildring dig

I Vos's Lovise vil anbefale.

Vor Niber saa flønt har den oversat.

Af! alt han slumrer i Gravens Nat.

Jeg

Jeg dig i al Korthed da vil berette,
 Hvad du allerede vil kunne gjette,
 At Carl og Ludvig med smilende Blik
 Det evigt bindende Ja fremsagde,
 Og Ja af Hanne og Trine fik,
 Som froe deres Haand i Elskernes lagde.
 Men Manden i Præstekjole derpaa
 Til Carl og Ludvig talede saa:

"Den, som med blinkende Dolk sig fremsniger
 "I Mattens Mulm paa øde Stie,
 "Og grusom med Rovdyrets Maserie
 "I Blod sin Harm at kjøle higer,
 "O, han er ei lumsk, ei umenneskelig,
 "Som den, der til Pigen nærmer sig
 "Med Kjerligheds Ord paa falske Læbe,
 "For hendes Ufkyld og Røe at dræbe."

"Hans

"Hans Tale er sød, hans Øje huldt;
 "Men af! af Sviig er hans Hjerter fuldt.
 "Mens Blikket kjerligt paa hende hviler,
 "Han grunder kun paa den sorte Daad,
 "At mærke ved Angers og Mishaabs Graad
 "Det Øje, der kjælent ham tilsmiler.
 "Til Lon for den reenste Kjerlighed
 "Han myrder grumt hendes Hjertes Fred."

"Ne! Carl og Ludvig! Mod Hanne og Trine,
 "Hvis Liv er Eder henoffret kun,
 "J handlede saa. O, mindes den Stund,
 "Da J med en Engels venlige Mine
 "Tilsvore dem Egteskabs evige Pagt.
 "Det hellige Løfte J fuldbyrded' ikke,
 "Men lurede fjendst paa de Djeblikke,
 "Da Hjertet i Kjerligheds Favntag var svagt."

"Ne!

"Af! Af vore Dages letfædige Sæder.
 "Bortrevne, Jordens sødeste Glæder
 "I Blindhed fra Eder I stødte bort.
 "Den Ruus, hvormed Furien Vellyst bedøver
 "Sin sværmende Slave, kun varer kort.
 "Men grusom hun Hjertets Fred ham berøver
 "Og Kraft til skinnende Borgerdaad.
 "Engang han vaagner med Angerens Graad."

"Men Fred med sit Hjerte og Kraft til Dyder,
 "Der glæde ved Mindet om stiftet Gavn,
 "Og hædre blandt Jordens Edle hans Navn,
 "Har den, hvis reene Sjæl sig kun fryder
 "Ved troefaste Mages Favnetag.
 "Sin Himmel han i sin Bolig finder,
 "Lig Baarens skønne signende Dag,
 "Hans Liv i den huuslige Kreds forsvinder."

"Hver

"Hver god og ophøjet Tølelse der
 "Til Heroismens Størværk opflammer.
 "Him Pligt, uden hvilken Selskabet er
 "Et Rov for Tvedragt og Vold og Jammer,
 "Opoffrelsens Pligt har himmelsk Fryd
 "For Hjerter, som smt for hinanden brænde.
 "O, een oprigtigt elskende kjende
 "Din Almagt og reene Belyst, O Dyd."

"Omtrylle ved hvileløs Daad til et Eden
 "Sin Vgtesælles og Afkoms Hjem,
 "Bed Venneblidhed forsøde dem Glæden,
 "Med Kraft afvende hver Qual fra dem,
 "Bered dem Hælb i de fjerne Dage,
 "Og glædes ved Efterslagten Vel,
 "See, det er den Fryd, som Elskende smage;
 "Den fylder vort Hjerter, den adler vor Sjæl."

"Og

"Og denne Fryd nu vinker ad Eder;
 "Thi nu Eders Løfte fuldbyrdet er.
 "Den Mand, som J see for Eder her,
 "Forkynder hiin Kjerligheds Lære, som leder
 "Alene til sand og klippefast Fryd.
 "Mit hildet Ufkyldigheds Taarer rørte.
 "O, takker mig, at jeg Eder førte
 "Ved Snildhed tilbage til Pligt og Dyd."

"Hvi træde J dog tilbage med Harme?
 "J Eders Brude kjerligt omarme!
 "Den Pænke, jeg bandt, uopløselig er.
 "See Kongebrev jeg fremlægger her.
 "Og denne er Hannes og Trines Broder.
 "Nys kommet tilbage fra fjerne Land,
 "Han saae med Qual i Graven sin Moder,
 "Og sine Søstre ved Afgrundens Rand."

"De hulde! Ei havde de villet bedrøve
 "Bed Tidenden om deres Fald hans Sjæl,
 "At Rummer ei skulde ham Kraften berøve,
 "Til knubrede Bane at vandre med Hæld.
 "Han kom til dem med Fortvivlelsens Smerte,
 "Da straalte til ham et Glimt af Fryd.
 "Beundrende fandt han hos dem et Hjerte,
 "Som reent endnu glødte for Uskyld og Dyd."

"Mens Raphaels Kunst i fremmede Egne
 "Han dyrkede, Venstabs Pagt vi indgik.
 "Naar Torne syntes hans Bei at omhegne,
 "Og trindt om den mærkede sig for hans Blik,
 "Mit Venneraad Lys i Mulmet ham tændte.
 "Og nu om Hjelp han iilde til mig.
 "Et Redningsmiddel kun viste sig.
 "O, kunne I harmes, at vi det anvendte?"

"Selv

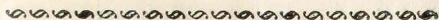
"Selv Ederes Hælb vi jo grundfastet har.
 "Den eene til Dødstimen lykkelig var,
 "Som valgte Dydens Vej at betræde.
 "Naar Jssen krandses af Sølvverhaar,
 "Den Edle er free, som i blomstrende Vaar.
 "Selv Skjæbnens Lyn ei knuser hans Glæde.
 "Mod Himmelen stunder hans Jdræt her,
 "Og Jorden ham Himmelens Jorgaard er."

Bor Carl og Ludvig hørte med Brede,
 At bundne de vare i Ægteskabs Rjede.
 Men Smilet fra Pigernes venlige Kind
 Opklarede lidt efter lidt deres Sind.
 Hvert Blik, som deres med Ænhed mødte,
 Af Kierlighed's reenste Flamme glødte.
 I Modrenes Favntag hang deres Smaa,
 Som til dem med bedende Øjeblik saae.

Tillige de Piger i deres Hjerte
 En Talsmand havde, hvis mægtige Røst
 Snart vækker Angerens voldsomme Smerte,
 Og snart er riig paa livsalig Trøst.
 Gjenkaldende Præstens advarende Tale,
 Dens Stemme dem vakte af Bøllystens Dvale.
 De følte dens Skjændsel og ahned', O Dyd,
 Din rene, høje, evige Fryd.

For deres Letfindigheds Brøde de grued'.
 Med Alvor paa Fremtidens Dage de flued'.
 Til Omhed blev deres brusende Harm.
 De sank til Hannes og Trines Barm.
 Her tie du, Harpe! Den Tone, du lærte,
 Var Savnets veemodige Klagelyd.
 Folk Kjerligheds vilde, brændende Smerte,
 Men vov ei at male dens himmelske Fryd.

O. Horrebom.

N a t u r e n.

Naar, hylt i Vaarens Blomstersmykker,
 Naturen smilende henrykker,

Hvor er den skøn og lærerig!

Den Glæds, som tryller blidt mit Dje

I spraglet Dal paa grønne Høie,

Med Viisdom og bestraaler mig.

Her Rosen dufter, snart den segner,

I Morgen alt dens Purpur blegner,

Og hvasse Tørne den kun har.

Saa blomstrer Daarens korte Glæde.

Den visner. See ham, see ham græde,

Thi Angers Tørne dem han bar.

Sølvblomster hist lit Sneen blinke.

De salme, modne Frugter vinke.

Saa er din Fryd, o rene Sjæl,

Som attraaer Dydens Lyst og Hæder.

Selv Mindet om din Fryd dig glæder;

Thi o! dens Frugt var Brødres Hæld.

See, tætte groe de Yndigheder,

Som Vaaren rundt om mig udbreder.

Hvor hviler Diet ei med Fryd?

Og hør! sig tusend' Stemmer blande

Med Tord'nen af crystalne Bænde,

Og mildt bevægte Blades Lyd.

Mig tryller muntre Biers Surret,

Og fredelige Duers Kurret,

Og kælne Nattergales Røst.

Da føler jeg hvor Glid opliver,

Hvor Ufrylds Himmel sødt henriver,

Hvor Elskov aander Fryd og Trøst.

Men

Men hør de jubelfulde Toner

Af Luftens glade Millioner

Fra græsrig Mark og løvfuld Skov!

Min Siæl paa Sangens Hvirvler svæver,

Dens Suk, i det den henrykt bærer,

Er Almagts, Wiisdoms, Godheds Lov.

Naar Dagens Chor mig ei fortryller,

Selv tause Nat, som mig indhyller,

Mig kjerlig undervise maae.

Jeg seer forundret, stum, henrevet,

Hiin trøsterige Lærdom skrevet

Med Stiernekrift i Himlens Blaae;

Den Aand, som Verdnens Baner fluer

Og i utalte Soles Luer

Sin Skabers Gienfkin funkke seer,

Den Aand i Gravens Mulm ei hviler,

Men løst af Støvet's Baand den iler

Did, hvor ei Døden naaer den meer.

Saa dine Smile Kundskab sprede,
 Natur! O venlig du mig lede

Til luttret Viisdom, ægte Dyd.

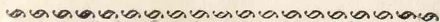
Lad mig, som du, uskyldig være,

Og blomstre til min Skabers Ære,

Og mine Brødres Hæd og Fryd.

D. Hørrebow.

Amors

A m o r s G a v e.

Hlin Gud, saa fuld af skjelske Streger,
 Som Lykken flygtig, blind som den,
 Hvis Haand med Jovis Scepter leger
 Og fængsler selve Tordneren,
 Hvis spæde Skuldre Verden bære,
 Hvis Myrthebrands er mere skøn
 End Fredens Palme, Fyrsters Vre,
 Og Laurbærkronen, Heltens Løn;

Den hulde Amor mig besøgte,
 Da Buggen end min Verden var.
 Omkring ham Gratierne spøjte;
 Guldkrandset Purpurfjæ ham bar.
 Melodisk Nattergal ham lærte
 Den Røst, Pallantias de V'it,
 Hvormed han sagde: "Du et Hjerte
 For kjælen Elskov dannet fik."

"Jeg

"Jeg derfor ynder dig, du Spæde!
 Gid uden Sorg og lykkelig
 Du Blomsterveje kun betræde,
 Ak! Dnsker blot du faaer af mig.
 Jeg kan ei skjenke dig en Gave,
 Hvor gierne jeg, en Gud! dog vil.
 De stemme Nigter stjaalet have
 Min Aligdom, Fakkell, Due, Piiil."

Dog end jeg disse Vinger eier.
 Ved dem jeg, mere frie og stor
 End Zeus, undgik de Skjønnes Seier,
 Som Flugten eene redder for.
 See dem jeg binder til dit Hjerte.
 Det skal lykfsaligt, glad og frit
 Ei føle Kierlighedens Smerte;
 Dens halve Himmel nyde tit.

Thi skal du hulde Piger møde,
 Og see de gyldne Lofkers Krands,
 De blide Rinders Morgenrøde,
 Det lyse Dies Stierneglands,
 Den Løbe fuld af Nectarkysse,
 Den Liliearm, det hvalte Bryst,
 Saa bløde Skabte for at dyffe
 Lyksalig Elsker hen i Lyst;

"Da skal dit Hjerte ømt dem hylde,
 Og føle Jorden dobbelt skøn.
 Elyst Fryd din Varm skal fylde,
 Du lykkelige Stovets Søn.
 Men naar de atter fra dig vige,
 Da er dit Hjerte frit igien.
 Ei Længsels tunge Suk skal stige.
 Du frøe skal spøge Tiden hen."

"Men

"Men om engang en kjerlig Pige
 Med hulde Blik, med kælne Smil,
 Med omme Kys til dig skal sige:
 Kom, jeg dit Hjerte binde vil;
 Om Elskovs lette Blomsterkænter
 Hun dig behændig slynger i,
 En navnløs Glæde hun dig skænker,
 Men aldrig meer du bliver frie."

"Du skal dit Hjertes Herskerinde
 Fortryllet, hvor du vandrer, see.
 Du hendes Billede skal finde
 I Foraarsrosen, Vintrens Sne.
 Naar Piger, Huldgudinder lige,
 I Skønheds Glæde omstraale dig,
 Du tænke skal: men du, min Pige!
 Er meer en Huldgudinde liig."

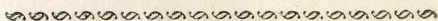
"Da

"Da skal du jublende velsigne
 Det Dieblig, da du blev fød.
 Dit Liv i hendes Arm skal ligne
 Selv Guders Liv, en Søn din Død."
 Saa talte han, og til mit Hjerte
 Han sine lette Binger bandt.
 Jeg frie for Kierlighedens Smerte
 Dens halve Himmel ofte fandt.

Den halve kun, og hvilken Glæde!
 O! ganske den fortrylle mig!
 Kom, Daphne! slyng din Blomsterkiæde
 Omkring et Hjerte, skabt for dig.
 Det evig, evig dit skal være.
 Min Lykke hviler i din Haand;
 Thi hvad er sødt, som det, at bære
 En yndig Piges Rosenbaand.

D. Horrebow.

Til

Til Chloë.

Du hader Amors milde Bud,
 Forsmaaer hans søde Glæder;
 Men du er Pige, han er Gud.
 Du bærer snart hans Kjæder.
 Du siger: han er fuld af Svig.
 Af Elkov mangen Pige
 Henviſner, afbrudt Rose liig.
 Jeg vil ham klog undvige.

O! flyer du end med Zephyrſkridt,
 Den Gud dig let opſøger,
 Som mellem Beſtenvinde tidt
 Med dine Lokker ſpøger;
 Og flyer du end med Lynets Jil,
 Den Gud dig let kan fælde,
 Som væbnet har ſin viſſe Piiſt
 Med meer end Lynets Vælde.

Du

Du svarer: om han end mig naaer,
 Jeg skal hans Magt undvige.
 Hvad Mod og Viisdom ei formaaer,
 Udvirker tidt en Pige;
 Thi Ene til at røre fik
 Mit Kien af venlig Skiæbne.
 Min hulde Kind, mit Beemodsblik,
 Min Graad skal ham afvæbne.

O viid! o viid! din hulde Kind,
 Dit Beemodsblik, din Taare
 Ei rører ham; thi han er blind.
 Han frøe dit Bryst skal saare.
 Du siger: med sit Demantskiold
 Mig Barsomhed omgiærder.
 Min Varm er mod hans Lue kold,
 Den mod hans Piiil sig hårder.

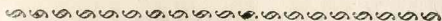
Din

Din Barm vel blander, Sneen lig,
 Det sødt henrykte Dje,
 Og som af Marmor hvælve sig
 Dens hvide Tvillinghøie;
 Men om den Sneens Kulde bar,
 Den smelter for hans Flamme,
 Og om den haard som Marmor var,
 Den saares, naar han rammer.

Ei nytter Modstand, Flugt og Bøn.
 Hvad har du vel tilbage?
 Vær flog og hylt Diones Søn.
 Hans Nag jo alle drage.
 I Amors Rosenkræder lagt,
 Du frøe til Løn skal nyde
 En Deel af Gudens søde Magt
 Og over Hjerter hyde.

D. Horrebow.

Sang

Sang for Elskende.

Naar heldig Kriger skjuler Jorden
 Med Dyrger Liig og Strømme Blod,
 Saa Helte jitre for hans Torden
 Og Vise studse ved hans Mod,
 Lad Andre da mod Vældens Rjæder
 Med Glæde strække Armen ud,
 Og kappes om at naae den Hæder
 At nærme sig den Jordens Gud!

Min Stoltshed hine Lænker ere,
 Hvori min Pige slynger mig.
 Vid jeg dem evig, evig bære!
 De gjøre mig saa lykkelig.
 O, Vældens Spiir kan sønderbrydes,
 Men ei Karitets Rosenbaand.
 Selv Verdens Overvinder frydes
 Ved Lænken fra en Piges Haand.

O Viger, da J modtog Livet,

Naturen har til Eder sagt:

"Jeg Mændene har Styrke givet,

"Men Eder gav jeg Yndets Magt.

"Ved Straalen fra det hulde Dje

"J smelte Heltens Marmorharm.

"Ved Eders blide Røst J høje

"Til Kjerlighed den Vildes Harm.

"Til Kummerens blege Søn J smile,

"Strax tier Klagens Bemodshyd.

"Til Glædens muntre Ven J ile,

"Og nu hans Fryd ham først er Fryd.

"O, over hele Jorden hyde

"J til dens Sønners Hæd og Trøst!

"J venligt lære dem at lyde

"Ei Vaabens Magt, men Godheds Røst!"

Naar

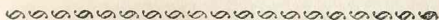
Naar en Dogmatikus fremtriner,
 Som sit Systema tør og stram,
 Med Gravitet i strenge Miner,
 Lad Andre skimle hen til ham,
 Og fra hans Lærestoel ei vige
 Før han har skraalt sig hæd og træt!
 Jeg iler til min elskte Pige,
 Og du maa tilstaae, jeg har Ret.

Thi siig mig, er Naturen ikke
 Den Bog, som Viisdom lærer os?
 So forsk i den med skarpe Blikke,
 Om du vil naae en Tænkens Noes.
 Men en elskværdig ædel Pige
 Foreener alt, hvad Yndigt er
 Udspreddet i Naturens Rige;
 I hendes Favn da Viisdom lær!

Og vil en Moralist nedstige
 I Kunstord's Øje, for, lig en Gud,
 Fra sit Olymp til mig at strige:
 "Ei Pligtens Lov er Glædens Bud.
 "Til Helvede den Blinde iler,
 "Som troer, at Fryd er Dydens Maal;"
 Strax flyr jeg til min Slut; hun smiler,
 Og glemt er mørke Viislings Skraal.

Siig, hvo var den, som ikke lærte,
 At Glæde følger Dydens Fjed,
 Naar dybt han sølte i sit Hjerte
 Din hulde Magt, o Kjerlighed?
 Er du ei alle Dyders Moder?
 Tilraaber du ei Støvers Søn:
 "I hver Medskabning see en Broder!
 "At elske har sin egen Løn."

D. Horrebow.

E l e g i e .

I svandt, I svandt, o lykkelige Dage
 Som fløi i munter, vinget Dands forbi
 Og hørte ei min vemodsfulde Klage,
 Ei saae den Graad, mit Øje svømmer i!
 I svandt, o Barndoms Aar, og af! I ile
 O Barndoms søde Glæder bort fra mig!
 Med Kummer seer jeg Morgenrøden smile,
 Og i min Taare Maanen speiler sig.

Naar Daphnis hviler ømt i Kloes Arme,
 Jeg sukker, skjøndt hans Fryd var stedse min;
 Og naar hun venligt kysser ham med Varme,
 En Taare zitter paa min blege Kind;
 Og naar han synker ned til hendes Hjerte
 Og hver hans Mine straalet Himlens Fred,
 Jeg flygter at begrave taus min Smerte
 I langsom, mørk, elendig Eensomhed.

Hvi flyder du, o Taare, som jeg græder,
 Og blege Kind! hvi er du visnet hen?
 Ak! mig tilsmile ikke Elskovs Glæder.
 Jeg dybt nedbøiet gaaer, liig Vandrerer,
 Der træet fremflaaber sig i Solens Luer
 Paa nøgne Klipper, piint af Tørstens Brand.
 Dybt under sig et stille Væld han stuer,
 Men af! af ingen Draabe lædskes han.

O. Horrebom.

Athe=

Athenes, Musernes og Cha-
riternes Forbund.

Første Deel.

A r i a.

Athene bød, og vilde Skarer

Forlod den mørke Skov;

Athene bød; og Frygt og Fare

Forsvandt ved Net og Lov.

Hæld os i Samfunds sikker Skød,

Hvor Medsynk med en Broder græder,

Hvor Medfryd adler vore Glæder!

Hæld os i Dydens Skød!

Reet

R e c i t a t i v.

Athene bød:

Hver Orken blev en Have,

Hver Lund en Stad.

Og nøgne Vilde

blev Mennesker!

A r t i o s o.

Foreenet Kraft af Myriader

Omhegner hver Mands Ejendom:

Den raske Glid nu fylder sine Lader,

Og Konsten skaber Jorden om.

R e c i t a t i v.

Athene saae sit Værk,

Og smilede.

O! kommer, sagde Hun,

I Mnemosynes vilse Døttre,

Og

Og kroner mine tvende Gaver,
 Det Sande og det Gode,
 Med Skjønhed, Eders Pryd.
 Da drog de hulde Muser alle
 Til Fredens stille Tempel hen;
 Og deres Aand, som Baaren blid,
 Fremskabte Jordens fældne Blomst,
 Forskionnet Dyd.

C h o r.

Blide Muser! Eders Glæder
 Skienke Manden Ungdoms Kraft;
 I forædler vore Tæder,
 Amors Krands, og Druens Saft,
 I forskionner
 Hver en Fryd,
 Og belønner
 Sjelden Dyd.

A n :

A n d e n D e e l .

R o m a n c e .

Hvor Vindi Top forsvinder,
 Og ranke Laurbær groe,
 En hellig Kilde rinder
 I Skyggens stille Nøe.
 Ni favre Møer frede
 Om hellige Kristal;
 Og kjerlig De det lede
 Hen over Jordens Dal.
 Man hører disse Bøer,
 Og hører Tryllesyd,
 Flur hver en Sorrig sover,
 Flur vaagner hver en Fryd.
 Og hvo med rene Læber,
 Saa sang den favre Møe,
 Til Bunds at drikke stræber,
 Skal aldrig, aldrig døe!

N e c i .

R e c i t a t i v.

Med hellig Strænghed hyde
 De ni Gudinder alle,
 At ingen Dødelig,
 Hvis svage Hjerte fængstes
 Af Jordens mindre Cysler,
 Hvis Sind og Sands forsteenes
 Af Lasternes Medusa,
 Sig Kilden nærmere tør.
 Dog snart de frygtede,
 At blye Veffedenhed
 Tillige maatte fremmes.
 Thi bad de venligen
 De trende Huldgudinder,
 Med dem at dele deres Kald:
 Og nu, nu række da
 De smilende Gudinder
 Hver Pillegrim,
 Der from og frygtsom nærmer sig,
 Det salige Kristal
 I gyldne Kar.

Aria.

A r i a .

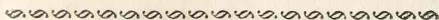
Hæld den ædle, tifold Hæld,
 Hvem en Charis yndefuld
 I sit Vægers Guld
 Rækker det evige Væld!

S l u t n i n g s C h o r .

Hæld og Hæder hele Jorden
 Naar Athene skaber Orden;
 Naar en Pierides Bud
 Adbler Manden til en Gud;
 Og ved trende Huldgudinder
 Hele Livet Vnde vinder!
 Eders Forbund, o! Gudinder! Skal staae,
 Indtil Jord og Soel og Maane forgaae!

S a n d e r .

S a n g

S a n g
ved
Grev Christian Reventlows
Foreening
med
Frøken Benedicte von Qvalen.
Den 24 Juni, 1800.

(Scenen er Haven ved Christiansgade.)
En Olding rækker Brudgommen en Krands.

Chor af Gamle.

Hæld Dig, vor Husbonds gieve Søn!

Alt ligner Du Din Fader.

Han fandt i Elskov Dydens Løn;

Og den Dig efterlader.

Saa glade vi Hans Høitid saae;

Og nu for Dig vi glade staae.

Eil

Til Jordens Herre steg vor Bøn;
 Gud gav ham Hæld og Hæder.
 Nu bede vi for Dig, Hans Søn,
 Om Livets bedste Glæder.
 Som Han, Du fremme Brødres Vel;
 Og Himlen lønner Dig med Hæld!

Da skal Din Mages Kierlighed
 Dit egne Hjerte fryde:
 Da lærer Du i huuslig Fred
 At gavne og at nyde.
 Med Hende Du blandt os skal boe
 I Paradisets stille Noe!

Chor

Chor af Unge.

(En Pige rækker Bruden en Krands.)

Hæld Dig, Du vakre, fromme Brud!

Saa lystelig vi gavde.

Sin Lysets Engel sender Gud

Til Jordens fældne Glæde.

Som Lysets Engel, blid og from,

Fra fjerne Hjem Du til os kom.

Vel blomstrer Himlens Vaar saa huld

Paa Dine farre Kinder.

Dog meer end Ynde, Glands og Guld

Han ved Dit Hjerte vinder.

O! lever længe begge To

I Paradisets stille Røe!

Chor

Chor af Alle.

Hæld, ædle Par, til Dydens Pagt,

Til Elskovs Blomsterkræde!

I Hjertets Tro har Herren lagt

En Evighed af Glæde.

Hæld hver en Kvinde, hver en Mand,

Som reent og trofast elske kan!

Lyksalig, hvo for Guld og Glands

Ei Haand og Hjerte sælger,

Hvo Brudens hæderfulde Krands

Med ædel Frihed vælger!

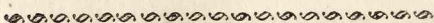
Tifold lyksaligt dette Par,

Som sig til Dyd forenet har!

Seer, Modersjet græder Lyst,
 Og Faderen velsigner,
 Og Medfryd hæver hvert et Bryst,
 Og Haven — Eden ligner.
 Thi synge vi saa høit til Gud:
 Brudgommen leve med sin Brud!

Og efter Snese Glædens Aar
 Vor Sang igien skal lyde;
 Og Dem med gyldne Krands i Haar
 Skal denne Sandhed fryde:
 Seer, Eder's Børn fandt begge to
 Et Paradiis i huuslig Noe!

Sander.

Silvio og Linco.

(Første Scene af Guarini Pastor fido, eller den
troe Hyrde.)

Silvio.

Op! iler, iler, I som hildede
rundt om med Jærgergarn det glubste Dyr,
op! lader venlige Signal forkynde,
bestemte Jagt! op lader Hornet vække
den Slumrende! Og Eders raske Stemme
indgyde Lyst og Mod i hvert et Bryst!
O! hvis Arkadien fremvise kan
en Cynthiss Hyrde, Jagtens Ven, der higer
blandt Skovene, at hente Roes og Hæder,
han vise sig i Dag! og følge mig
did, hvor paa liden Tumbleplads,
men udstrakt Mark for vores Tapperhed,

ind:

indsluttet er det grumme, grumme Bildsvitn,
 det Skovens og Naturens fæle Monstrum,
 navnkundig ved dets Ødelæggelse
 paa Grimantens Marker, og en Skræk
 for hver en Landmand.

Op! iler derfor, og med mandlig Røst
 fremkalder den end dødsige Aurora.

Vi, Linco! først vil vore Guder dyrke,
 thi det paa Jagten giver sikkert Leide,
 og hvo der vel begynder, alt har naaet
 det halve Maal; og hvo begynder ret,
 som ei begynde vil fra Guderne?

Linco.

At dyrke Guderne, det altid bliver
 roesværdigt, Silvio! men ei jeg roser,
 at Præsterne du saa besøge vil.

De Tempels Bogtere endnu henhvile
 i roelig Søvn; end Biergets Top ei yder
 vort Dags klare Horizont.

Silvio.

Du selv saa søvnig, alt dig synes sove.

Lino.

Hvi gav, O Silvio! Naturen dig
i Ungdoms Vaar saa yndig Skønheds Blomst,
naar du med Magt vil søndertræde den?
O, havde jeg saa smuk, saa blomstrende en Kind!
Farvel! Farvel! jeg bød til Skovene.
En ganske anden Jagt jeg vilde følge.
Og mellem Spøg og Livets muntre Glæde,
hver Time gled; og Somrens hede Dage
mig bød, at tye til kvægefulde Skygge,
og Vintrens Kuld, at gotte mig ved Ovnens.

Silvio.

Du intet kan med dine Raad udrette,
nei aldrig! men, hvi er du saa forandret?
du er ei den, du var.

Lino

Linco.

Vor Tankegang med Tiderne forandres,
og var jeg Silvio, jeg handled saa.

Silvio.

Jeg og, hvis jeg var Linco, men da jeg
er Silvio, saa vil jeg ogsaa handle
som Silvio, og ei, som du, min Linco!

Linco.

O Daarskab: fiern at søge vilde Dyr,
som, mere tryk, du hos dig selv kan finde!

Silvio.

Stig, taler du for Alvor, eller raser
din vilde Phantasi?

Linco.

Nei jeg, jeg raser ei, men du, som spørger.

Silvio.

Og, som du siger, Dyret er mig nær?

Linco.

Lince.

Saa nær, som selv du er dig, Silvio!

Silvio.

I hvilken Skov opstog det da sin Doelig?

Lince.

Du selv er Skoven, og det grumme Dyr,
dit haarde Hierte.

Silvio.

Saa hør jeg dog ret,
at Hiernen lidt forvildet hos dig er.

Lince.

En Nymphe, sielden skøn og takkelig,
en Nymphe! siger jeg! Nei en Gudinde!
meer ynderig, end Rosens første Knopper,
og blødere, end den snehvide Svane.
For hvem de rigeste blandt vore Hyrder

opfindte mangt et Suk, og hvert forgieves,
 Af Menneſker og Guder, ſee! hun lever
 beſtemt for dig. — Og lykkelige Yngling!
 Du kan, foruden Suk, foruden Taarer
 endnu, endnu i Dag, omfavne hende! —
 Og hende du undviger med Foragt!
 Og du forundrer dig, at jeg vil kalde
 dit Bryſt og Hierte haardt og koldt ſom Steen?

Silvio.

Hvis det er Grumhed, ei at elſke, da
 er Grumhed ſelv en Dyd, den jeg vil kalde
 min Stolthed og min Vre; den mig lærer,
 at ſeire over Kierlighed, et Udyr,
 langt ſtørre end der noget andet gives.

Lino.

Hvorledes ſeire, naar du den ei prøvet?

Silvio.

Bed ei at prøve den, jeg overvandt.

Lino.

L i n c o.

O, hvis du engang Amors Sødhed lærte
at kiende, Silvio! o! hvis du kiendte
det Held, den Fryd, der følger Elskeren,
der ganske eier elskte Viges Hjerte;
man dig — jeg veed det sikkert — hørte sig:
"O Elskerens det blide, glade Liv!
"hvi skulde jeg ei for din Sødhed smage!"
Forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr!
og Jagtens Gysler, for at hylde Elskov!

S i l v i o.

Jeg tusind Nympher gierne vilde give
blot for et Dyr, som min Melampe jager
mig op; og dine smukke Glæder nyde
hvo dem mon ynde!

L i n c o.

Siig, hvad kan du ynde,
naar du ei ynder Kierlighed, som sætter

vor

vor hese Klode i Bevægelse?

Men, troe mig, troe mig, uerfarne Yngling!

din Dag, din Time ikke udebliver,

og, ubeleilig, for dig vil den komme;

thi Amor, tidlig, eller sildig, viser

den Magt, hvormed den hersker i vort Hjerte;

og troe mig; thi Erfarenhed nu taler,

en større, værre Smerte ikke gives

end Elskovs Trang i Alderdommens Lemmer,

da Lagedommen selv til Gift forvandles.

Hvis Amors Pile træffe unge Hjerte,

da gyder Amor Balsom og i Saaret,

og under Smerten trøster han med Haabet,

og læger den, som, for en Tid, han dræbte.

Men naar den kolde Alderdom antastes

af Elskovs Magt, og egen Afmagt mere,

end andres Strængheid, dig astringer Sukke,

da hvert dens Saar medfører visse Død,

og Smerten dine Kræfter overstiger;

da, hvis du søger, men ei finder, Medynk,

det

det er heelt sørgeligt, men endnu større
 er Drøvelsen, hvis man hører dig.
 Du derfor ikke selv fremskynde
 de Bitterheder, som med Aldren følge,
 forlad, o Daare! Skovens vilde Dyr,
 og Jagtens Gysler, for at hylde Elskov!

Silvio.

Du taler, som man ikke kunne siges,
 at leve, naar man ikke hos sig nærer
 den søkkende og slave Elskovs-Blød.

Linco.

Hvis nu i smilende og skønne Vaar,
 som, blomstrende, vor hele Jord fornyer,
 du saae; ei Blomstereng, ei grønne Marker,
 ei klædte Skov; men stolte Gran og Bøgen
 og Fyrren staae, reent blottede for Løv,
 og Marken uden Græs, og Høylene
 afførte deres Blomster, mon du ikke
 da sagde: "mig Naturen synes ligge

"i Dvale,

"i Dvale, see! den sunken er i Afmagt."
 Du slig Forundring, Silvio! bør vende
 imod dig selv; thi Himlen os jo byder,
 at vore Handlinger skal stemme med
 vor Alder, og som Amor ei forliges
 med den Graahærdede, saa og fortrænes
 Naturens Bud, naar Unglingen ei elsker.
 Men, Silvio! slaae Diet op, og see:
 Alt Skönt, Behageligt, som Verden yder
 er Kierlighedens Værk, og Himlen, Jorden
 og Havets Bund er idel Kierlighed.
 Hiin ynderige Stjerne *), selv maa føle,
 hvor let, hvor sikkert Sønnens Fattel tænder.
 Maaskee i dette Dieblis forlader
 hun Nattens skulte Glæder og sin Elsker!
 O see, hvor tindrende hun til os smiler!
 De Skovens Dyr, og den uhyre Hval,
 den hurtige Delfhin, de elste alle;
 hiin Fugl, som, quiddrende saa sødt, omflager
 fra Granen og til Bøgen, og fra Bøgen

*) Venus.

til Myrtetræet; gid den kunde tale!
 den vilde sige: O hvor brænder Elskov!
 Men see, om Mægen ei forstaaer dens Sprog.
 Og hør, den svarer: O hvor brænder Elskov!
 I Stalden tuder Qvæget og indbyder
 til Kierlighed, den barske Løve brøler,
 men ei det Brøl fra tændte Brede kommer,
 det er et Suk, som Kierlighed opsender.
 Kort alting, alting elsker; vil du være
 den eneste i Himlen og paa Jorden,
 som ei skal føle denne Guddoms Magt?
 Forslad, o Daare! Skovens vilde Dyr,
 og Jagtens Sysler, for at hylde Elskov!

Silvio.

Jeg vidste ei, man havde dig beskikket
 til at opdrage mig, og at min Ungdom,
 du skulle lære sig Qvindagtighed,
 og Følelser, som Manden ikke sømmer;
 du glemmer vist, hvem du *), og hvem jeg er.

Lin-

*) Hans gamle troe Tjener.

Linco.

Jeg er et Menneske; og jeg er stolt
deraf; med dig, som ogsaa burde være
et Menneske, jeg taler om de Ting,
som angaaer Mennesket, men vogt dig, vogt dig
fra Halvgud, du ei til et Dyr forvandles!

Silvio.

Min Stammefader, han, hvis Blod, der løber
i mine Aarer, troe, hans Tapperhed
ei havde seiret over Livens Styrke,
hvis han ei over Amor havde seiret.

Linco.

Forblindede! hvor snakker du i Taaget!
Hvis den navnkundige Alcide havde
ei elsket Kjønnen, sig, hvor var du da?
Naar han i Striden vandt, Uhyret slog,
da havde Kierlighed sin Deel deri.
Og veed du ei, for Omphale at tæfkes,
til Qvindedragt forvandlede han da

fin

sin haarde Løvehud, ja meer, han Kollen
 onskifiede med Koffen og med Tenen?
 og efter Dagens haarde Kamp og Plage
 han Hvile fandt ved hendes kielne Varm.
 Ja! Elkov græger, efter fuldbragt Moie,
 indgyder Mod til den, der forestaaer;
 og som det raa, uhandelige Jern,
 der blandes med et ædlere Metal,
 forfines, og til mere ædelt Brug
 anvendes kan; saa og utæmmet Kraft,
 som tit ved egen Voldsomhed maa brækkes;
 naar Amor med sin Sødhed den formilder,
 frembringer store, ædle Handlinger.
 Hvis du da higer, som en værdig Slægt,
 den tappre Herkules at efterligne,
 og du dog Jagten ei forlade vil,
 saa følg den, men og Amors Kald du følge!
 Ise Amarillis, som dig er saa værdig!
 Thi, hvis Dorinde du undviger, det
 roesværdigt er: du stræber efter Ære,

ulovlig Lyst bør i din Varm ei lue,
og din Trolovede hun herved blev
fornærmet. —

Silvio.

Min Trolovede! du siger?
Endnu hun ikke bærer dette Navn!

Linceo.

Har hun da ei høitideligen svoret
dig Troskab? — Vagt dig, stolte Daare! at
du ei opirrer Guderne til Hevn.

Silvio.

Mig ingen Magt min Frihed skal berøve,
den er mig Himlens egen, bedste Gave.

Linceo.

Ja, hvis du hører den, og vil betænke:
at Himlen selv vil din Forening krone
med Lykke og med Hæder.

Sil-

Silvio.

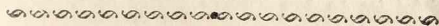
Guderne

ei andet har at pønse paa end Elskov,
som tit forstørrer deres Noelighed;
men, Linceo! hverken denne, eller hiin
mig kan behage; jeg til Verden kom,
at blive Jæger, aldrig nogen Elsker.
Men du, som følger Amors Kane, gaf
og kast dig ned i Sønnens bløde Favn.

Linceo.

Du skulde stamme ned fra Himmelen!
nei! hverken Menneſter ei heller Guder
dig avlede. Nei du din Fødsel ſkylder,
ei Venus, men den giftige Alletto.

J. C. Hedegaard.

Til dem, som elskede
 Pina og Rikke Lindencrone.

Hør, hvor sused' graadbedugget Vinge!
 Dødens Engel bød vor Glæde Krig,
 bød min storbehængte Lyra klinge
 mat ved tvende Haabefuldes Liig.

Ik! af Tavsheds dybe Søn jeg vakked
 for at blande Beemod i dens Klang:
 blot, naar Haabets Sol af Nat bedækkes,
 jeg af Kummer vinkes frem til Sang.

Skal jeg da kun Dødens Varde være,
 alt mit Qvad, som Jamren ved en Grav,
 og min Lyra's hule Toner lære,
 at! at Gud har taget hvad han gav?

Ne', saa skal jeg, medens Taarer rinde
 under brudte Melodier ned,
 stirre hen i Dødens Ør, og finde
 Glimt af Lys, som den opslares ved.

Lina hviler; ikke meer hun breder
 yndig Haand mod elsket Moder ud;
 ikke meer en Faders Omhu leder
 hendes Fjed til Pligt og Dyd og Gud.

Ikke meer, i Skjønheds Morgenrøde,
 ubesmittet, som i Fødsels Nu,
 smiler hun hver Vædel Fryd imøde —
 at! vor Lina, hvorfor slumrer du?

Hvor=

Hvorfor blunder Rikke ved din Side
 det end ej begrebne lange Blund?
 Kjekt — forgjeves — saae vi hende stride
 Livets Kamp mod kold Oplosnings Stund?

Gud! hun skuer aldrig meer heneden
 Almagts Daad i rosenmykket Vaar;
 hun ej forudsøler Evigheden,
 hvor Naturens Liv af Død opstaaer;

Hun ej søøver let i Skyldfrie Dandse;
 hun ej trylles ind til Elfskovs Lyst;
 hun ej, vunden om med Ulskylds Krandsse,
 trykker elsket Mand til Hustruens Bryst.

Tung er hendes Svøn; end ej vor Klage
 trænger ned i steenbedækket Nat;
 Mørkets Slør indhyller Fremtids Dage:
 Fortids Haab har Døden Grændse sat.

Sørg da, fromme Fader, omme Moder,
 sørg, Louise, ved de Huldes Grav!
 Han, hvis Haand uddeler Livets Goder,
 af! han har jo taget hvad han gav.

Men, naar Hjertets vilde Storme tie,
 lytter grandt til Blissdoms blide Nøst!
 Dag og Lys bag Nat og Mørke bie:
 efter Kammers-Timen smiler Trøst.

Skuer hen paa Livets aabne Scene!
 Vøjes ikke tit den Edle ned?
 Drypper ikke Graad paa Myrthens Grene?
 Myrder Kvind ei Lykkelighed?

Dvæler Angest ei paa gyldne Skene?
 Banker Sundhed ej blandt Sot og Liig?
 Aagrer ej Miskjendelsen med Pine?
 Hildes Ukyld ikke tit af Sviig?

Skuer

Skuer hen til Dødens tavse Skygger?
 Hvo formaaer, at bryde disses Fred?
 Selv mod Smertes Mulighed betrygger
 den Opløsning, som vi have ved.

Og, som prægtigt fronte Liljestengel
 spreder Duft i køle Skumring ud,
 hæver sig paa Graven Haabets Engel,
 hvisker sødt om Evighed og Gud.

Og ved Englen's Barm vi kjekt opdage
 bag ved Rulmet Purpur-Morgengry,
 og den større Bane, vi skal drage,
 naar vi did fra jordist Svaghed flye;

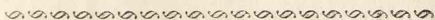
Og den Salighed, som nævnes ikke;
 men som Dyden trygt at ahne veed —
 O! hvad er et Tab af Øjeblikke,
 naar vi bytte dem mod Evighed?

Ikke meer den hede Taare rinde
 ved vor Linas, ved vor Nikkes Blund!
 Fryd omsmile de Begrædtes Minde
 indtil Gjensyn om en søje Stund!

Ikke meer det piinte Hjerte bløde
 ved de brat fuldendte Eosfres Grav!
 Trøst med Alle! Fred med dem, som døde!
 Priis til Gud, som tager hvad han gav!

Maj 1800.

Haste.

Til

F i n d e n e r o n e .

Sødt hun slumrer: Fred omgiver
 Din Begrædtes mørke Hvilested;
 Sødt Bolette slumrer: Fred omgiver
 hendes mørke Hvilested.

Føl den Sandhed, føl den Glæde,
 den en kjærlig Gud har lagt deri!
 Naar til Gravens Kristad ind vi træde,
 er al Jordens Qual forbi.

Mørkt og rødsomt, tyst og øde
 er det, Edse, hvor Du stirrer hen;
 tvende Dine Børn, Din Hustru døde —
 Himlen bærer Dydens Ven.

Mat

Mat hun fra Dit Hjerte segned',
 af Louise's Arme fleed hun sig,
 og paa Moder-Bønheds Alter *) blegned'
 Offeret, som elsked' Dig.

Det er mørkt, og tyst, og øde,
 hvor en Martyr sig tilkæmped' Fred;
 det er rædsomt, hvor en Edel døde,
 den en Skare taber ved.

O! men hver, som lever, triner
 iilsoomt hen mod Enden af sit Laab,
 og imellem dunkle Rosmariner
 spirer jo vort bedste Haab.

Naar

*) For de Læsere, som ikke kjendte det elskværdige
 Lindencrone'ske Huus, vare det anmærket, at
 Kammerherrinden døde af den Gmitte, hun
 bekom ved at pleje sine elskede Døttre, som
 Døden først bortrev.

Naar den bedre Morgenrøde
 frem af Evighedens Østen leer,
 juble vi: "Lyksalig den, som døde!
 "Den skal aldrig lide meer."

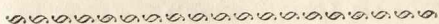
Staffet er vor Vej herveden,
 og for Ingen den kun Roser bar:
 uden Ophør lønner Evigheden
 den, som Livet værdig var.

Fred med Din Begrædtes Slummer!
 Haab, o Mand, hvem Glædens Lys gik ud!
 Hvo velsigner den Dødsfæsnæs Rummer?
 ——— Gud.

Junii 1800.

Haste,

Høi

H ø s t e n .

E n F o l k e s a n g .

Kan synges som: En Time for Middag Madamen.

O velkommen, velkommen signede Høst!

Dit Kæsen os inderlig fæder;

Du bortjager Daghed af Landmandens Bryst,

Du fylder hans Varm med den færeste Lyst

Ved Lønnen du kjerlig tilbyder.

Han smilende skuer nu Frugten bered

For Gaaetidens Eved.

De Lader de renses saa flink i vor Bye;

Thi Hret ad Landmanden vinker,

Og neier og heder saa venlig om Lye

Med Regn og mod Efteraars stormfulde Skye —

Som Guld det i Seelsstraalen blinker. —

Fro Bonden adlyder det kjerkomne Bud

Med Tak til sin Gud.

Thi

Thi nedtages Nedet, som ørkesløst hang,
 Thi pudses den maledede Nive,
 Og Høstpigen lærer saa troelig en Sang;
 Blandt hvæssede Leers den listige Klang
 Skal Visen til Arbeid oplive.
 Et Smil hun af Husbondens flittige Søn
 Sig venter til Løn.

Sa snart skulle Mejerne gange paa Nød
 Imellem gulløkkede Vipper.
 Selv foran gaaer Husbonden dristig og glad,
 Han stuer ved Siden paa bovnende Nød,
 At Haabet om Høsten ei glipper.
 Og Karlene følge ham Dag efter Dag
 Med valdige Drag.

Dag efter gaaer Pigen med Niven i Haand,
 Og samler de kiernfulde Dyringer,
 Saa snøer hun væver med konstige Haand
 Paa trivelig Arm det nødvendige Baand,

Og

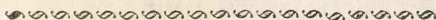
Og flink det om Sædhoben slynger,
 Og derpaa mod Knæet, saa rask som i Leg
 Hun binder sit Neg.

Tilfidsf rage Stubbene trindt omkring frem,
 Kun Ryggen af Traverne klædes;
 Men snart, naar Vinden har giennemblæst dem,
 De ages med Jubel saa drivende hjem,
 Og Høsbonden inderlig glædes,
 Naar Høssen, saa høi som hans Stalblænge, staaer
 I feiede Gaard.

Ja velkommen, velkommen signede Høst!
 Dit Nafn os inderlig fryder;
 Du bortjager Vanghed af Landmandens Dyrst,
 Du fylder hans Varm med den feireste Lyst
 Ved Lønnen du kjerlig tilbyder.
 Vi smilende flue nu Frugten bered
 For Saaetidens Sved.

B. R. Hiort.

Til

Til

Agent H e n r i q u e s

paa hans 79de Fødselsdag

den 20 Februar 1800.

i hans tolv Børns Navn.

Fader, hver som er tilstede,

Jublande lykønsker Dig;

Skue med hellig Fryd vor Glæde,

Nyd den og vær lykkelig!

Dine Børn ei ene bære

Agt for dine sølvgraa Haar;

Men Din Daad, Din sande Ære

Prentet i vort Hierte staaer.

For

For Jehova har Du vandret
 Lange Bane uden Svig,
 Lykkens Stod har ei forandret,
 Lykkens Smil ei daaret Dig.
 Fred velsignede Din Volsig,
 Thi Din Barm den ei forlod,
 Stærk ved den Du blid og rolig
 Selv i Modgangs Uveir stod.

Os Din hulde Fadersstemme
 Stedse kaldte frem til Dyd,
 Gud os aldrig, aldrig glemme,
 At kun Retfærd skienker Fryd.
 Ufjelds Værd Du stönt afmalte,
 Visdom var ethvert Dit Raad,
 Og det Ord Du fyndig talte
 Var et Gienlyd af Din Daad.

Derfor hver, som er tilstede,

Sublende velsigner Dig.

Fader! skue med Fryd vor Glæde,

Nyd den og vær lykkelig.

Dig vi til vort Mønster kaare,

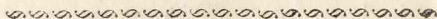
Signe fro Din Høitidedag —

Løs Din Tak i barnlig Taare,

Føl den i vort Favnetag.

B. R. Hjort.

Wenz

B e n f e a b.

(Efter Pseffel.)

Zeus gav engang et prægtigt Middagsmaaltid
 For alle Gader i Olympens Borg.
 Det lystigt gik det dengang til ved Bordet,
 Og Kiang og Tvang blev reent tilfidesat.
 Det syntes paradox at statuere,
 At reen utvungen Glæde fandtes der
 Iblandt saa mange høie Standspersoner;
 (Ehi, som man veed, Olympens hele Flok
 Er gammel Adels). Sagen ellers var,
 At Ganymed saa flittig havde passet
 Sin Post, og Bacchus denne gang udsøgt
 Sin allerbedste Viin; saa Virkningen
 Blev synlig paa den hele Bunterad.

Blands

Blandt Damerne blev ikke Røset mere,
 Og med Perykken lidt paa Snur, drak Zeus
 Duns med hveranden Halvgud. — Fra sin Krog
 Kom Momus, denne Verkestumler, frem,
 Og med sit Blisdoms Ansigt nærmed sig
 Til Kredsen. "Er det tilladt, Jupiter,
 "Saa havde jeg et lille Ord at sige." —
 "Siig frem, min Herr Geheimeraad, siig frem." —
 "Da Krig, og Storm, og Nimere, og Tyve,
 "Og Medicin, og Kierlighed, og Feber,
 "Kort, alt hvad nævnes kan, sin Guddom har,
 "Saa gad jeg vist, hvi Venfkab ene fattes
 "En Talsmand ved dit Hof? Til Lykke er
 "Jeg ingen Philosoph; jeg ellers vilde
 "Af den Omstændighed en Slutning drage,
 "At Væsner af en overjordisk Art
 "Var ikke stemt til Venfkabs Følelser.
 "Dog Eders varme broderlige Kysse
 "Kan efter al Sandsynlighed bevidne,
 "At denne Mening ei saa rigtig er." —

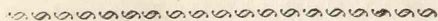
" Ved Styr! saa raabte Zeus, og Bord og Saa
 " Ved Eden bævede —" for denne gang
 " Har Momus Ret! jeg mener, mine Herrer,
 " Vi hialp paa staaend' Gud den Mangel af?"
 (Paa staaend' Gud? Det gaaer vel neppe an
 I Dag! — smaasnakked' Momus — men hans Møst
 Blev ikke hørt, thi Tordengudens Stemme
 Gienlød endnu,) — Zeus gav et Bink,
 Strax stod et Væsen der, det yndigste,
 Olympen endnu havde seet at blive;
 Fortryllende som Venus, blid som Luna,
 Og Pallas liig i stille Værdighed. —
 Ha bravo, bravo! raabte hele Skaren.
 De flokke sig omkring den nye Søster,
 Og vie hende ind med Favnetag.
 Zeus byder hende sidde ved sin Side,
 Ti Gange trykker han den hvide Haand,
 Og piller hist og her ved Kniplings-Strimlen
 Om hendes Hals, og fletter hende selv
 Et Baand i Haaret, seer, og seer, og sandser
 Glet

Slet ingen anden Ting i hele Verden.
 I Tanker griber han til Junos Glas,
 Og tommer det til Velkomst for den Skønne. —
 Fru Juno sad ved Siden som paa Maale,
 Snart blev hun rød, snart bleg; hun mærked' nok
 Hvad Klokken slagen var. Men skinsyg List
 Veed Raad mod alt. Hun i sit Sovestue
 Med Kammer-Tærnen Iris overlagde
 Den hele Sag. Ved Pretulerie,
 Ved Hvisten fra den ene til den anden,
 Blev hele Søsterchoret af Gudinder
 I Harnisk bragt imod den nye Gæst.
 Kort inden tvende Dage var forbi,
 Saae stakkels Zeus sig tvungen, for at dæmpe
 Al den forargelige Larm, at jage
 Den skønne Venstabs Guddom fra Olymp.
 Hun flygtede til Dødeligheds Dal;
 Forklædt besøger hun de lave Hytter,
 Og blander Fryd og himmelsk Salighed
 I Livets Malurt-Bæger. Og saa mig

Hun viiste sig i Kammers mørke Egne,
 Serena! under Skikkelse af Dig.
 Jeg henrykt sluttet' Dig i mine Arme,
 Da svandt hver Lidelse. O Dødelige!
 Misunder nu ei Guder deres Himmel
 Og deres Salighed; misunder mig.

Lieberg.

Den

Den Belystige.

Et Læredigt.

O! bruste min Sang liig Stormes Brag,
 Naar hundredaarige Ege de fælde,
 O! led den liig Tordners rædsomme Slag,
 Blandt natlige, huultgjenskrædende Hjelde,
 At den kunde vække din slumrende Sjæl
 Af Dødens Søvn, o Belystens Træl!
 Paa Afgrundens svimlende Bredde du hviler,
 Og dog saa rolig, saa tryg du smiler.

See!

See! Om dig leirer sig Viners Hær.
 See! Over dig blinker Dødens Sværd.
 Ak! Sandfærnes Ruus dia Fornuft dig røver.
 I Gravens og Helvedes Forgaard du tøver,
 Hvor Ungdom og Skjønhed Forraadnelse saae,
 Og Omheds Smil til Forbrydelse hærder.
 Dig ei dens Slagtoffres Mængde forfærder.
 Og dig Mordengelens Glavind vil naae.

Om Bøllystens svovlede Altene søøver
 I Skjændselens slinkende Huler din Aand.
 Medtynget af urene Lysters Vaand
 Mod Himmelen aldrig sin Flugt den hæver.
 Naar du fremiler ved Stjernernes Skin,
 Du seer i de funklende Sole ei hiin,
 Som hefted' dem hist med usynlige Rjæder,
 Og hvirvles ei hen i Andagten's Glæder.

Oppvækker dig Morgenrødens Glæde,
 Ei Vedles Støværk til Daad dig opluer.
 Al! Evighedens Rinnende Krands
 Du i det Støv, hvor du kryber, ei Ruer.
 Naar Brodres smilende Dje dig
 Med Venstabs kjerlige Blikke møder,
 Dit Hjerte ei ved det Forsæt gløder,
 At skabe Lyksalighed rundt om sig.

For Vellystens lovløse Frihed ombytter
 Du Hæftespagten's søde Baand.
 Til intet Hjerte dit Hjerte sig knytter.
 Den Himmel at elkes foragter din Aand.
 Naar Glimt af hiin Ild, Algodhed tændte
 I Menneskets blide, sølende Bryst
 Dig stundom gav Forsmag paa ædlere Lyst,
 Kun med den hellige Lue brændte.

Den

Den bluffed, den døende Flamme liig,
 Der, før den slukkes, end eengang blinker,
 Og brat forsvindende viste den dig
 Det Kald, hvortil dig Himmelen vinker.
 Ak! Lysterne's Storme udslukke den.
 Ak! Snart fra Forsørt du Forsører vorder.
 Som Skjøgers foragtede Lærling og Ven
 Begynder du, ender som Uskylds Morder.

Den brusende Yngling hver Fryd attraaer,
 Den sande Lun soagt fra den falske han skiller.
 Du Lasten i blendende Slør ham fremstiller.
 Med duftende Roser om flagrende Haar,
 Med Blik, som af Glædens Beruselse gløde,
 Med frandsset Beger i sneehvide Haand
 Du fører ham Bølløsts Sirene imøde.
 Hun smilende fængsler og tryller hans Mand.

"Kom!

"Kom!" siger hun med en Stemme, der toner
 Dig Jubelhymner til Strengenes Lyd.

"Din blomstrende Vaar ved mit Hjerte nyd!

"Hvor jeg fremsvæver, Lyksalighed troner.

Han blindt sig styrter i hendes Favn.

Han vaagner nedtrykt af Skjædsel og Brøde.

O! Hør ham Fortvivlelsens Raab udstøde,

Og hør i dens rædsomste Toner dit Navn!

Paa Jorden et saligt Pausun du finder,

Hvor Vensteb, Nætsind og Virksomhed boe.

Der Manden har Kraft, der Hjertet er froe,

Der Borgerdaad reiser sig Evigheds Minder,

Ei ved et Navn, som i fjerneste Tid

Skal glimre og naae til de fjerneste Steder,

Men ved besæden, utrættelig Glid,

Som varigt Hæld omkring sig udbreder.

Det

Det er den Holig, hvor Kjerlighed
 Forener to Hjerter, som Ukyld pryder.
 Al! Det i din grusomme Vellyst dig fryder
 At røbe dem deres Dages Fred.
 Som Slangen sig nærmed' til Edens Datter,
 Til yndige Mage du sniger dig hen.
 Al! Om du end Kjerligheds Glæde ei fatter,
 Hvi vil du dog medynksløs myrde den?

See! Hift en blid Karite fremtræder
 I Ungdoms Glæds med letførende Trin!
 Hvor smiler Haabet paa blomstrende Kind!
 Hvor funkler Hjert af rene Glæder!
 Af søde Længsler tryllet hun sig
 Hendrømmer i hine lykkelige Dage,
 Da hun skal høre af trofaste Mage
 De Ord: "Min Himmel skylder jeg dig."

Du nærmer dig hende med venligt Øje,
 Og af! hendes Haab forvandles skal
 Til Mishaab, hendes Glæde til Qual.
 Ved smigrende Ord forstaaer du at bøje
 Den Uerfarne. Tigergrum du
 Til Afgrundens Rand den Trostfyldige leder.
 See! Benneles jamrer hun der. O skue
 Med Skrak den Elendighed, du udbreder.

Blandt Fremmede sukker dit Barn forladt.
 Kun Ejsjændsæl og Qual du til Alv det har givet.
 I nogen Armod begynder det Livet.
 Dets Barndom forsvinder i Bankunds Nat.
 Saa let, ved Grumhed til Udaad hærdet,
 Det gaaer Forbrydelsers skumle Stie,
 Og ender med Gysen for Boddelsværdet
 Det Liv, som Tigre udstødte det i.

For din Forførtes Gjensyn du bæve!
 Ei er hun den blomstrende Næse, du saae
 Med Blikke, hvori der en Himmel laae,
 Paa Fryds og Uskylds Roser fremsvæve.
 Dødtviisnet er hendes Kinders Vaar
 Af rædsomme Syger og nagende Kummer.
 Naar Matten vinker til blidelig Slummer,
 Liig snigende Pest i Mulmet hun gaaer.

O zittre, grumme! gjengjældende kommer
 Den Stund, som dig kalder for Verdens Dommer.
 Ind over dig styrter Piners Hær.
 Et spiende Saar dit Legeme er.
 Omkring dig dine Misgjerningers Skare
 Liig Furier staaer; Forbandelsens Skrig
 Fra truende Læbe møde dig,
 Fra Djet Hevnens Lynblikke fare.

Til Jorden om Trøst du seer, af! en Ør
 Er den, hvor ingen dig Vennehaand rækker.
 Mod Himlen du løfter dit Blik, den er mørk,
 Trindt om Hevntordeners Nat den bedækker.
 Fortvivlet Døden du snuser dig;
 Du først efter langsom Qual den skal finde.
 Du dør, og Gysen opvækker dit Liig,
 Med Skræk og Afstøje huskes dit Minde.

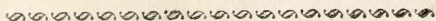
See her den rædsomme Afgrund, hvortil
 Sirenen Belyst leder sin Slave,
 I det hun synes med Venstabs Smil
 At aabne for ham en Edens Have.
 O Yngling! Dens Roser ei trylle din Aand!
 Og du, som alt iler ved hendes Haand
 Paa Stier, der hen til Døden dig føre,
 Du min advarende Stemme høre!

Knud

Knus Vellystens Lanker! Troe mig, du ei
 Betræder Lyksaligheds Blomstervei.
 En Lyst, der med langsom Marter dig truer,
 Udslukker dit Hjertes sødeste Luer,
 Fornedrer din Nand og over dig
 Nedkalder Forførtens og Diendes Taarer,
 Engang med Angerens Dolke dig saarer,
 Og vækker dit Fortvivlelsses Strig.

O. Horrebom.

Blom

Blomsten.

Til M. H. J * * * n .

Ofte lignes Ungdom, gode Pige,
ved en Blomst, som herligt bryder ud;
ak! men vor og Blomstens vise Gud
skabte den — og bød den døe tillige.
Staffet var dens Liv i bliden Vaar;
Sommersol med Brand den kom imøde;
Høstens Vinde spæde Stengler brøde;
paa dens Grav nu barske Vinter staaer.

Dog en Blomst, som evig Morgenrøde
 straalte paa, fra Himlen sendtes ned:
 Engle kaldte den Uskyldighed;
 Purpurfarver i dens Krone gløde.
 Vige, see, hvor stolt den pryder Dig!
 Edle hylde den, hvorhen Du træder;
 i dens Bellugt trives Dine Glæder:
 det er den, som gjør Dig lykkelig.

Elsk den, naar, i Myrtheduft indhyllet,
 Elskov spreder ud sit Trylleri!
 Naar dens Snarer Letsind hildes i,
 af dens Himmel-Melodier tryllet,
 Uskylds Rose, fuld og luerød,
 gjør hver Niddings Trædsfhed flur til Skamme,
 men gjør ædel Elskovs milde Flamme
 over alle Verdners Udtryk sød.

Naar

Naar Din Sommer aabner Paradiser
 af de huusligt stille Skuespil,
 end den Blomst Dit Liv forskjonne vil,
 medens Blendværk alt sit Værd forliser;
 og om Avind aander paa Din Lyst,
 og om Ondskab ved dens Side raver,
 hiin og den omsonst paa Blomsten gnaver,
 mens en Himmel fredes i Dit Bryst.

Naar til modne Frugter Høsten falder,
 naar de tømmes i Dit Moderkød,
 og hver Yndling, som af Dig blev fød,
 lover Sundhed, Dyd og signet Alder,
 henrykt end paa friske Blomst Du seer,
 forskende paa Livets Myriader,
 og Din Lovsang jubler til Alfader:
 "Lykkelig, som jeg, er Ingen fleer!"

Ja, naar silde nordisk Vinter pryder
 med sit Rimefrost: Skimmer Dine Haar;
 naar Du, sand endnu, ved Maalet staar,
 og Tilbageblif Dit Væsen fryder,
 Held Dig, at end ei Din Blomst gik ud!
 Den mod Nag Din Sotteseng forsvarer,
 medens Englen Favnetag opklarer
 Liv og Død og Evighed og Gud.

Januar 1800.

Haste.

Et

~~~~~

Et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800.

Til min B * * *

—————

Med uvist Haab jeg gav Dig, fromme Pige,
en Bog i Fior og bad Dig mindes mig *):
min Bøn er hørt, og vi er' lykkelige;
thi — jeg tilhører Dig.

Saaledes vi mod Lys fra Mørket vandre,
paa stille Vei mod Himlens Morgen hen!
Vi dele glade Hjerter med hverandre!
Vi hiffet sees igien!

20 Febr. 1800.

Haste.

—————

*) See Nytaarsgave 1800. S. III.

—————

— — — — —

En ung Piges Stam bog.

— — —

Snart mellem Kammers bratte Klipper,
 snart giennem Glædens Myrthelund
 gaaer Mennesket en søje Stund
 til det fra Livets Farce slipper.

Held den, som uforfærdet træder,
 Kjønt Nat indhyller svage Fod!
 Og trefold Held Enhver, som stod,
 hvor Afgrund dølger sig bag Glæder!

See, Belyst lokker, Pligt at glemme,
 see, Stolthed læner sig til Fald:
 den Vise vakkler ej; hans Kald
 er blot, at følge Dydens Stemme.

Hans

Hans Dag er Fjøn i Venstabs Arme,
 ham Elskovs Ild forskjønner den;
 ja, negtet baade Glut og Ven,
 han lader haant om Lykkens Harme.

Beklag ham ej, at han alene
 igjennem Rejsens Ørkner gaaer!
 naar sidste Puls mod Hjertet slaaer,
 afhyller sig en bedre Scene.

En Sværm af Døster ej vi nære!
 Dønhørte selv, vi stufes tit:
 o! det er viist, at ønske lidt,
 og stort, at kunne Alt undvære.

Thi lad os være froe ved Livet!
 Det er velsignet, som det er:
 dets hulde Fader har Enhver,
 selv Slaven, mangen Glæde givet.

Ej fremmed Held vort Dje blænde!
 Hvor fødtes den, som aldrig leed?
 Vi nærmes meest Lyksalighed,
 naar eget Held vi ej miskjende.

Da smile vi, endog ved Møje,
 og troe, at Fryd afløser den;
 da slumre vi saa roligt hen,
 naar Dækket synker for vort Dje.

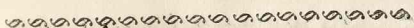
Maj 1800.

Haste.

Bals

Valvisee.

I.

Mel. Til Glæde Jordens raske Sonner.

I kølgt Ly af Pالمegrene
 sad Adam med sin Liv alene,
 omflyngt af en Myrthebrands;
 de rejste sig, og navnløs Glæde
 i skyldfrie Hjerter havde Gæde,
 og Parrets første Sjed var Dands.
 Chor: Sid hvert vort Sjed maa ligne Dands!

Da

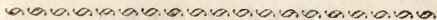
Da saae Gud Skaber paa de Kjære:
 "Lad Dandsen Glædens Udtryk være,
 "og Uskylds Muur omhegne den!"
 Saa bød han; og, udfærdt' med Smerte,
 de dandsed', Hjerter tet ved Hjerter,
 det hele favre Eden hen.

Chor: Saa dandse vi vor Bane hen!

Vel stjal sig Kummer til vor Klode;
 men lad os ikkun være gode!
 Da blomstrer Uskylds Krands endnu.
 Paa Livets Veje froe vi træde,
 med Klogskab nyde Dandsens Glæde,
 og komme den med Fred ihu!

Chor: Vi komme froe vor Dands ihu!

Haste.

2.

Mel. Endnu har vi Sommer.

Ej Vaaren alene
 er svanger med Lyst:
 fra rimfrosne Grene
 den moder vort Bryst.
 Op, Unglinge, Piger,
 til Vinterens Priis!
 Ej Glæden os sviger,
 — o nej! — naar Hjertet ej hardes af Gis.

Den

Den Fader, som vejer
 hver Dødeligs Alt,
 hver Glæde, han ejer;
 hver Taare, som faldt,
 den Fader, den Gode,
 misfundelig bød,
 for Glæden vor Klode
 — o ja! — at aabne sit gavmilde Skjød.

Vel højnes ej Solen
 paa Himmels Blaa,
 det iisner fra Polen,
 og Bølgen er graa;
 men Dvnenes Varme
 gjør Kroppen tilfreds,
 og Venfkabets Arme
 — o ja! — udstrækkes om vinterlig Kreds.

See Druen, som blinker,
og Glutten, som leer!

See Dandsen, som vinker,
fjænt ude det sneer!

O! Druen vi nyde,
og Elskov os lee!

O! Dandsen os fryde

— o ja! — Da tredse vi Vinter og Snee!

Op, Ynglinge, Piger,
op, Alle, til Dands!
Snart Ormen sig sniger
til Ungdommens Krands.

Op, Alle, til Glæde!

Gud under os den:

Ufkyldigheds Kjæde

— o ja! — bag Graven jo knyttes igien.

Haste.

Epiz

E p i l o g,

fremsagt af Hr. Skuespiller Olsen, da han sidste
Gang spillede paa Odense National-Theater.

Med stille Kummer, med erkjendeligt Hjerte,
med frejdigt Haab, jeg frem for Edle staaer:
jeg vandrer bort — see, det er al min Smerte,
den tunge Afskedstime staaer.

Naar her Thalia vinked' muntre Glæder,
naar Melpomene vandre elskværdig Graad,
da var en Tænkers Emil min bedste Hæder,
hans Taare, Lønne for min Daad.

Feg

Jeg vandrer bort — fra lykkelige Dage,
 da Skaansel saae undseelig Kunstes Vaar:
 o! tit min stolte Lod var, at behage,
 — og Afskedstimen rødsomt slaar.

Dog, før jeg bort fra dette Tempel viger,
 hvor Kunstner: Attraa nættes i min Sjel,
 tillader, Alle, at mit Hjerte siger
 et inderligt, et sølt Farvel!

Farvel, Enhver, hvis Yndest lod mig finde,
 at ærlig Stræben tæktes ædel Aand!
 Farvel, hver Kunstens Dyrker, Dyrkerinde,
 som fulgtes med mig, Haand i Haand!

Jeg til en større Bane — gid en bedre! —
 usikker gaaer, mod Laurbær eller Fald;
 dog, Haab, at ogsaa Glid man der vil hædre,
 mig trøster ved min Skjebnes Kald.

Jeg

Jeg gaaer ; — men før skal Livets Gispn svinde,
 og Tankens Lue døe for Skjebnens Bud,
 før Dødens det kjære, kjære Minde
 skal af mit Hjerte stettes ud.

Og, skulde jeg engang, o Stad, tilbage
 til dine fredelige Mure tre,
 da lad mig haabe, du vil mig modtage,
 saa vennehuld, som før, paa nye !

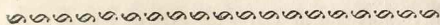
Men nu, farvel ! — Mit Hjerte flyder over ;
 med Veemod jeg fra dine Glæder gaaer :
 jeg føler, hvad jeg taber, hvad jeg vover ;
 farvel ! — min Afskedstime flaaer.

(Dækket falder.)

Haste.

Sang

S a n g

ved Examen i Søe-Etatens Pigeskole.

den 26 April 1809.

Mel. Med sluttede Hænder vi, Brødre, fremtræde.

Velkomne! velkomne I Edle, som frede

Om Danrigets Børn, om dets Søefrigers Gavn.

At hjælpeløs Ungdom til Held I fremsede,

Er Kjønnere Noes, end et glimrende Navn —

I hædre vor Skoles den festlige Dag —

Modtager vor barmhjertige Tak med Behag.

At

At Ungdommen tidlig til Pligterne ledes:

Er Rigerne's Hæder og Folkene's Held.

Her Alle til qvindelig Syssel beredes,

Her prydes med Kundskab den barnlige Sjæl.

Vi bruge til Nytte den kostbare Tid,

Ved Sang og ved Leg vi opmuntres til Flid.

Og naar da vort Foraar i Uskyld henrinder,

Dets Udsæd en grædefuld Sommer os spaaer,

Og rigelig Løn vor Bestræbelse vinder,

Naar Arbejd og Læsning med Hærdighed gaaer.

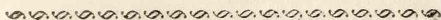
Vi signe hver Stund, som vi her har tilbragt,

Dens Frugt er Forædling og Næstskafnes Agt.

B. K. Hjort.

 Benz

V e n n e s a n g.

Held dig, o Dag! der os indbød

Til manges G'ædes Minde,

Sit du for os af Fremtids Skiod

Til lige Fynd oprinde.

Held hver, som føler Dagens Værd,

Og har vor Broderglæde kjær.

Held hver, til Venskabsalteret

Der første Grundsteen lagde,

Held hver, som siden troe til det

Sit Venneofter bragde.

Held! Broderheld og Tak til hver

Med hvem det blev, og var, og er.

Held hver, hvis Kunst, og Nand, og Vid
 Er dette Samfunds Hader,
 Held hver, som vennehuld og blid
 Forsøder deelte Glæder.

Held! Vensteds sande Held til hver,
 Der dette Held vil søge her!

Fred over hver, hvem Skiebnen tvang
 Udaaf vor Kreds at træde,
 Der dog end mindes mangen Gang
 Med Brodersind vor Glæde!

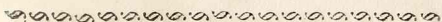
Og syvfold Fred omsøve dem,
 Der kaldtes bort til Fredens Hiem.

Held dig, o Dag! end mangen Gang
 Du glad for os oprinde,
 Dit lad os hilse dig med Sang,
 Med soundne Glæders Minde;

Dit være sande Venners Fryd
 Din ypperste, din bedste Pryd!

Na h b e f.

Med

Bed Christushovedet,
af Annibale Carracci,
i det Dresdenske Gallerie.

Aldrig Suk fra denne Læbe lød,
Aldrig smelted' Graad fra dette Nie,
Denne Ungdom, dette Guddomsnøie
Ewig troner over Jord og Død.

Da fra denne Læbe Almagt lød,
Hendelsen sit Scepter maatte bøie;
Disse Vane over Jordens Høie,
Liv og Lyd og Fryd og Haab udgød.

Dog, hvad mærker disse Dines Straa'er?
 Hvad betyder dette Randedræt?
 Tungslud, Medynk Jorden kalder det:

Saa, i Røg af Lagnens Offerstaa'er,
 Gud, paa Evighedens Mand han stod
 Og nedstyrted' sig i Tidens Flod.

Schack v. Staffeldt.

Skadesløshed.

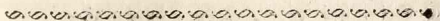
I Middelhed mod hans Søn sig at foreene
 Promethens Genier og Guder had:
 Vi give Mæ'le, Tanke, Kunst og Qvad,
 Saa raabte Eminthens, Hermes og Aethens.

O store Zeus — Kronion, du alseene
 Forsmaaer at træde i de Mildes Had?
 Velan, udbred hans grumme Haan og Had,
 Med Rod og Død jeg vil din Søn forlene.

Da dyffer jeg, som sødt og tit bedrog,
 Ham ind i Drom, at Urnen snart skal springe,
 Og han nybaaren sig af Urnen svinge.

Saa nynnede Phantasus og barnlig jeg
 En Sommerfugl med nysudvoren Vinge,
 Som paa Athenes Hielsbusk Sæde tog.

Schack v. Staffeldt.

Til Qvinden.

Dig, Natur fuldendt neddukked'
 Dybere i alt det Elisnues Væld,
 I hvis blide Ynde, fromme Hæd
 Hendes Almagts store Kreds sig lukked'

Mythen lærer, det var dig, som plukked'
 Først i farlig Frugt det store Skiel,
 Sagnet, at med fremmest aabnet Siel
 Først du styred', skiont for Magen bukked'.

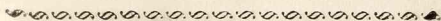
Ellig,

Siig, hvi følger, Hu'de, du da ei,
 Først foran i Løbebanens Skranker,
 Magen siden paa hans Seiersvei?

Atalante liig, du barnlig sanker
 Smiggerns gyldne Vbler, medens han
 Seirvinget iler dig foran.

Schack v. Staffeldt.

Til E r o s. *)

Med et Elor Urania **) hist spinder
 Eroß, søxver du til Jorden ned,
 Og saa himmelske tryllende dermed
 Jordist Skionhed for vort Blik omvinder,
 Saa at alle Tidens Ar forsvinder
 Og for sa'ig drømt Guldkommenhed,
 Med Urania i hellig Fred,
 Hvert Begær i Tankens Gurer vinder.

Har:

---

*) Amor.

**) Den personificerede høieste moralske Guldkommenhed.

Harmoniens Høde, rene Gud,
 Saa du os fra vor Fornedring leder
 Blid tilbage, med indvi'de Kieder,

Saa hvad Skiebnen Kiled', ved dit Bud
 Bristende af Selvheds trange Skranker,
 Sig igien til salig Eenhed sanker.

Schack v. Staffeldt.

~~~~~

Ved min elskede Farbroders
Ober-Regulpagemeester Johan Henrik
Hastes Død.

Til Hans Enke,

———

Hvorfor myrder Døden den, som breder
kun Lyksaligheder om sig ud,
medens Daarskab om sin Dyrker freder,
medens Lasten trodser Dydens Gud?

Hvorfor segner den, som Hjerter møde
med Velsignelser ved hvert et Øjed,
medens mangt et Liv, Afsky og Hæd
kryber hen i kedsom Dunkelhed?

Hvorfor maa saa Mange seent sig græmme,
og forgjeves Døden ønske sig,
medens Graven faaer i kolde Gjemme
den, der er saa saare lykkelig?

Stille,

Stille, Daarer, tier, spørger ikke!
 Kun, at Gud er Fader, Støvet veed;
 Visdom haaber: Liv er Djævliske,
 og dens bedste Haab er: Evighed.

Al! naar vi bag Gravens Mulk erfare
 luttret Fred, og Lys, og Liv, og Gud,
 Skal vi sroe til hine Spørgsmaal svare:
 Idel Misfandhed er' Himlens Bud.

Derfor, medens vi herheden irre
 efter Loo, den ingen Skabt forstod,
 vi med Haab mod Elsktes Grave stirre,
 i vor Sammen søle, Gud er god.

O! Louise, han, hvis Vink Dig saarer,
 han, hvis Bud at knurre Dig forbød,
 han velsigner Dig de milde Taarer,
 som nedstyrte vældigt i Dit Skjød.

Gud kun ud i Graad Din tunge Smerte!
 O! Din H e n r i k var Din Taare værd:
 stort og omt og kjærligt var hans Hjerte,
 stor og frit og ædel al hans Færd.

Og endskjøndt med trettet Oldings Arme
 han til Mageshertet kryftet' Dig,
 hang hans Ejel ved Din med Ungslings Varme:
 ja, Veninde, Du var lykkelig.

Nu fuldendt ham Livets Gud indvied'
 til de Dødes ubegræbne Fred:
 Hvile ham i Gravens Kose bied',
 frejdigt stod hans Haab til Evighed.

Græd Dit bittre Veemod hen! Mit Dø
 ved Dit Søn i Taarer bader sig:
 græd, og søl en Fader i det Høje!
 Han, vi græde for, er lykkelig.

Januar 1799.

Haste.

Bed

~~~~~

Ved min elskede Svogers,
 Soldkasserer Ole Tonder Diriks Død.

— — —

Doden løstede' vældig Arm, og atter
 han, der skabte Smil, fremvinkede' Graad:
 Almagt vaander sig, men ej den fatter
 Almagts ubegribelige Raad.

Gud, dit Vink er Faderhuld, ej Brede;
 Kummer leder om din skjulte Vej:
 skue da blidt vor Stræben, at tilbede,
 men tilgiv, isald vi kan det ej!

Al! naar Vorn forgjæves Fader stamme,
 naar forladte Hustrue jamrer sig,
 Almagt, er din Godhed da den samme,
 som gjør hele Jorden lykkelig?

Ga!

Ja! — Men vi, der bøjes, som af Brede,
 yde Graad paa Visdoms mørke Vej:
 o! velsiga vor Stræben, at tilbede,
 men tilgiv, ifald vi kan det ej!

See, den frodne Jord fik i sit Ejemme
 ham, der virksom uden Glimren var,
 ham, der lytted' fro til Spades Stemme,
 ham, der var sin Biv saa dyrebar.

Fra hans Morgen bar hans Alger Nøje,
 al hans Jdræt var Retsfæstshed:
 Retsfærd's Glæde smiled' i hans Øje;
 Nytte var hans Dag, hans Aften, Fred.

Paa hans Middagshimmel Uvejr svæved',
 rædsomt det imod hans Iffe drog;
 tunge Draaber faldt, og Qmhed bæved';
 Morder-Lynet glimted', — af! og slog.

Naar

Naar hans Enke haabløs vrider Hander,
 naar hun magter ej, at sukke: Gud!
 naar hun ingen Sorgens Lindring kjender,
 før i Døden Livet slukkes ud;

Naar den Moder kryfter hu'de Spæde,
 og paa dem en Taare glider hen,
 Og de sige da med barnlig Glæde:
 "Fader vil jo komme snart igien?" —

O! da smil i Misfand til den Arme,
 Alles Fader, smil i Misfand ned,
 at hun ej, bestedt i navnløs Harmen,
 tvivler om sin Skabers Kjærlighed!

Og, mens i din Haand du fører Tiden,
 lære hun, du saare vel har gjort,
 og at Selvtillfredshed lønner Striden,
 og at Dødeliges Maal er stort.

Herre,

Herre, lær os Alle, kjækt at træde
 mellem Livets Klipper med vor Grav,
 og i Dødens Kamp os und den Glæde,
 at vi troligt nytted' hvad du gav!

Februar 1799.

Haste.

Bed en fuldendt Broders Urne.

Fred med den, hvis Møje hviler
 paa vor Himmelmesters Bud!
 Fred med hver, som heden iler!
 O! han gaar til Gud.

Fred med dig, hvis Legem visner,
 gjemt i Jordens Moderfjød!
 Broder: Aand lykkelig gisner,
 ej din Aand er død.

Uro mørkner ej dit Dje,
 Taarer ej det blandes ved;
 thi dit Liv var gavnlig Møje,
 thi din Død var Fred.

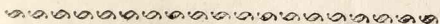
Ogsaa vi engang skal lytte
 til det sidste Klokkeslag;
 ogsaa vi engang skal bytte
 Dæmring bort med Dag.

Broder, vi skal frejdigt møde,
 naar vort Øien aabner sig,
 og bag Livets Aftenrøde
 vi skal favne dig.

J vor Barm din Roes vi skrive;
 Dietlands Grav vi blomsterstrøe:
 stille frøe, som du, vi leve,
 blidt, som du, vi døe!

Oct. 1799.

Haste.

Den Stamboog.

(For en Veninde.)

Den Livets Vaar, der let, som Dandsen,
 svinder
 med Spøgens Rosenknopper i sin Haand,
 tit sammenføjer Venner og Veninder;
 men, ak! saa tit med Skæde Vaand.

Knap vorne Sommer frem paa Banen træder,
for Vaarens Minde fly'r med iisom Fart:
en anden Kreds indhegner andre Glæder,
og — Mennesker forglemme snart.

Og hveden fufe Hostens kule Vinde,
 for sidste Blad af Majens Yndling gaaer;
 i Dødningsklæde hylles Venskabs Minde,
 og Glemfjel paa dets Urne staaer.

Dog stundom Himlen i sin Mildhed stuer
 til Vaarens elskelige Plante ned,
 og seer den blomstre, selv, naar Winter truer,
 og blomstre for en Evighed.

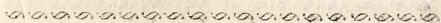
O! saadant, Edle, skal vort Venskab være,
 naar end vi lægge bolet Vandringsskav:
 bag sildigst Winter det skal Frugter bære,
 naar Dørneborn har glemt vor Grav.

H a s t e.

J. H—n.

Paa

P a a e n S n e k u r v.

(For en Datter.)

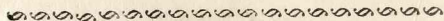
En Datters Hjerter Meget vilde give;
 men samme Datter ganske Lidet har;
 tag denne Kurv! en Hjertets Gave blive
 for Moderhjerter dyrebare!

Haste.

P. H—n.

Sanz

S a n g e
til 14de December 1799.
af B. R. Hjort.

Disse Viser bleve afslungne ved et Familiegilde. Huset's Børn og Venner, som ellers ej ynde Privattheatre, spillede Høshøffen. Den gik ret godt. Da Stykket var forbi, foreskillede Theatret et lille Tempel med et Alter til Hymen, hvorpaa nyelig var ofret, og hvilket et Par Børn til Slutningen frandsede. Ved Siden brændte Husbaders og Husmoders Navn.

I.

Du, som Kjerlighedens Ild
I Edles Barm antænder,
Sig den, der klar og reen og mild
Her paa dit Alter brænder.
O Hymen! Kilde til vort Held!
Vor Sang din Lov udbrede;
1.; Thi hver og een med Skyldfri Sjel
Vi paa din Fest os glæde 1.;

Chor.

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Elfsøvs Fryd og Løn.
 :: Og huslig Glædes Fæst er Søn ::

Om dette Navn vi ofre dig
 En Krands, og fæstlig bede:
 O gjør den Edle lykkelig,
 Sign ham med huslig Glæde!
 Hans Fæderdaad, hans Borgerfæd
 Din bedste Løn fortjene.
 :: Kron da med Held enhver hans Id,
 Dens Maa! er Dyd a'ene ::

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Din Hyldest worde Dydens Løn,
 :: Og værdig Oldings Aften Søn! ::

For Huset's Moder Venfæls Haand
 En Krands faa villig fletter,
 Og, Hymen, her med Samfryds Aand
 Den ved dit Alter sætter.
 Sign du med Dydens stille No
 Den gode Danneqvinde!
 ∴ Hun længe blandt os vandre fro,
 Sin Løn hos dig hun finde! ∴

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Den hulde Qvindes Løb er fjon
 ∴ Og Uffylde Fred er Dydens Løn. ∴

O Hymen! du som Elskovs Gld
 I Edles Barm antander,
 Sig den, der reen og klar og mild
 Her paa dit Alter brænder.
 Vi signe dine Rosenbaand,
 Din Lov vort Hjerte fryder,
 :: Og blide Udfylds fromme Haand
 Din Helligdom her pryder ::

E h o r .

Modtag vor Sang, opfyld vor Bøn!
 Dit Smil er Elskovs Fryd og Løn
 :: Og huslig Glædes Fæst er Skøn ::

2.

Ved Bordet.

Melod. Ung Adelssteen ved Ringe stob.

Alt fliste Held og varigt Gavn

I huslig Kreds med Flid og Iver,

Det skjenker Manden Hæderinavn,

Det Maa! for alle Gode bliver.

Ne! sundom Mennesket har Trang

Til Spøg og Billa, til Dands og Sang.

Her sidde vi med frejdigt Mod;

Erindt om os lyde glade Stemmer.

Termin og Bog og Isenbød

Og Told og Kuld man her forglemmer;

Her vil vi lyde Gladens Bud,

I Vennekreds os hvile ud.

Os alle byder Venſkab her
 En munter Feſt for huſlig Glæde,
 Den føles, nydes af enhver,
 Som er ved dette Bord tilſtede.
 Vi unde hele Huſet vel,
 Og vakte Brudeparret Held.

Og Held med dem, hvis Sang og Spil
 Har os en Stund ſaa ſjont fordrevet,
 Vort Skudsmaal vi dem give vil:

Den Høchøft vel fuldendt er blevet.
 Og ærlig under Glaſſets Klang,
 Vi takke dem for Spil og Sang.

Hvo kjender Vinens hulde Kraft,
 Og dog kan let fra Glaſſet ramme?
 End vinker milde Drueſaft

En her og feſtlig ſkaal at tømme.
 Her Glæde var og blev vort Maal;
 Thi klinker høit: vort Velſkabs ſkaal!

Til min Johan.

Du som nys i Sorgens mørke Dage
 Deelte hver dens tunge Slag med mig;
 Kierlig hørte Du min Beemods Klage,
 Hver min Kummer lettet blev hos Dig!
 Ak! Du soae min Moders, Faders Smerte,
 Da den fromme L i n e segned' ned,
 Og Du følte den med sønligt Hjerte,
 Kierlig deelte Du den Qual de leed.
 O! og da den savre M i l k e blegned',
 Gik i skyldfri Vaar for Dødens Arm;
 Da min elste M o d e r var hensegnet,
 Ak! med Døden i den samme Varm!

Under

Under Kummer's, under Sygdoms Smerte
 Moderlig hun smilte dog til Dig;
 Og det leet' hendes knuste Hjerte,
 At jeg ved Dit Bryst var lykkelig.

Og da hun — min første troe Veninde
 Hellig sank i Dodens kolde Havn;
 Da med mig Du grad ved hendes Minde,
 Da med mig Du deelte tunge Savn.

Saa vi prøved' Dodens grumme Valde;
 Trende Elskte rykkede den hen!
 End et Offer — af — den vilde fælde,
 Aasheim faldt! min Barndoms ædle Ven,
 Videnskabers Savn og Manges Klage
 Med min hede Taare blanded' sig.
 Min Johan i disse mørke Dage
 Var Din Kierlighed dog Trøst for mig.
 Og da Glæden atter til os smilte,
 O! da ved mit moderlige Bryst

End

End et Pant paa fælleds Omhed hvile,
Da forhojed', deelte Du min Lyk!

Ik! men Skiebnen uden Skaansel saarer,
Ingen, ingen Klager rører den;
Atter den fremkaldte tunge Taarer,
Da den tog Din ædle Fader hen.
O Joha n Dit Tab mit Hierte fatter,
Og det føler, deeler varmt Dit Savn.
Ik thi var ej ogsaa jeg hans Datter?
Var jeg ej saa glad ved dette Navn?
Dog — han hviler sødt; thi Fred omsvæver,
Taarer væde jo hans Hvilested;
Og hans Løn sig over Graven hæver,
Ej, i den hans Minde slumrer med.

O hans altid omme Faderhierte
Signed' os med varm usminket Hu;
Held ham! at han fri for Qual og Smerte,
Sødt i Gravens Siemme slumrer nu. —

Frejs

Freidig gik han Dødens Stund imøde,
 Og han kued' den med stadigt Blik;
 Uden Rædsel og begrædt han døde,
 Til ublandet Held og Fryd han gik!

Åk, hvorfor er ogsaa Livets Scene
 Rigt paa tunge, smertelige Savn?
 Hvorfor vandre vi tilsidst allene
 Hen mod Livets sidste sikre Havn?
 Mindes jeg min Barndoms soundne Dage,
 Åk af dem jeg dengang var saa fier,
 Kun min gode Fader er tilbage,
 Og ham idel Savn omgiver her.

Men vi hiffet skal jo fro gienfinde,
 De vi savne og begræde her,
 Held os Ven, at vore Elsktes Minde,
 Hædret, savnet og velsignet er!
 Vedste, billig er Dit Savn, Din Smerte!
 Til Din ældste Ven Din Koff ej naaer;
 O men tænk at trofast dette Hjerte

Varmer

Varmt som hans for Dig min Elſkte ſtaaer.
 Lad vor ſøde Lettes ſkyldſrie Glæde,
 Hendes omme Kierteſegn troſte Dig;
 See — uventet raſt vor anden Spæde
 Snart vil ſmile blidt til Dig og mig.

Min Johan! o gid vi ſamlet vandre,
 Gid vi alt, hvad Elſkæbheds Herre gav,
 Stedſe troſtig deele med hverandre,
 Og tilſidſt — o Ven! den ſamme Grav!

Den 24de October 1800.

Louise Hegermann.

 Lille

~~~~~

Bed A. N. Asheims Grav.

———

Af dit Skjød, Natur, vort Liv oprinder;
 i din Favn vi stunde mod vor Død:
 Livet spirer, blomstrer, modnes, — finder
 Hvilestunden i dit Skjød.

Din den store Mester bød dig være:
 ubegribelig din Lov han gav;
 og bag Lys, og Daad, og Held, og Vre
 lod han aabne sig — en Grav.

Det er mørkt i Graven; stumme Skygger
 kummelt for vort Dje svæve hen;
 og forgjeves ned til dens Indbygger
 stirrer kummerbøjet Ben.

Sørg, Natur, din Ven er død; hans Dje
 for din Skjønheds Himmel: Kæshn nød:
 det er luft for jordisk Fryd og Møje —
 dine Loves Tolk er død.

Sørg, o Blisdom! Dybt din Yndling slumrer;
 Vensteb, sørg! En Broder sænktes ned;
 sørg, du Himmelbud, o Dyd! Det slumrer
 om din Dykers Hvilested.

Huult, som Stormen, naar den langsomt søøver
 mellem Klipper over Dalen hen,
 ned fra Fjeldet Sørgetonen bærer,
 og fra Sletten svares den.

Broderpagtens Hæder, Kæsheim, sover;
 men i Templet er hans Laurbær grøn:
 i vor Varm en Støtte rejses over
 Slettens Yndling, Fjeldets Søn.

Og imedens hede Taarer rinde
 paa de Blomster, vi paa Graven strøe,
 Haand i Haand vi mødes til hans Minde
 for at lære der, at døe.

Brødre, for den store Kunst at lære,
 den, at leve, først vi lære maa:
 Livet gitter mellem Skam og Ære —
 altid følger Død derpaa.

For at nyttes blev vor Stund os givet;
 for at frydes, Gud os Hjerte gav:
 først, og gavn, og glæde! Da bærer Livet
 ikke ved den aabne Grav.

Vag Naturens Elær vor Naahheim fæd';
 kun til Sandhed al hans Attraa stod;
 kun for Brødres Held hans Hjerte lued';
 Møje standsed' ej hans Fod;

Stadig var hans Gang paa Dydens Stier,
 Kjønt at Klipper ofte bar' hans Fjed:
 ikke Sandsens Trylle-Harmonier
 lokked' ham fra Højden ned.

Og saa blidt, saa kjærligt var hans Hjerte!
 Armod signed' det i Sygdoms Arm:
 mangen kundbar, mangen lenslig Smerte
 tømtes i hans Broderbarm.

Baandefuldt han lindred' Elsktes Piner,
 men af Dødens Arm ej vristed' dem:
 rundt om ham var Grav og Livs Ruiner —
 af! da gik vor Broder hjem.

Rolig var hans Afsked! roligt hvile
 i den stille Grav hans visne Løv!
 Og den store Bygnings-Herre smile
 ned i Miskund til hans Støv!

Hisset,

Hjertet, hvor hans Hand bag Teppeet straalte,
 der, hvor Lys indholder Dydens Ven,
 vælde Salighed af fulde Skaaler
 paa hans Himmelbane hen!

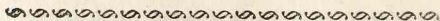
Brødre, vi, der Samfundsbaandet ære,
 gaae, som han, til Evn i Jordens Skjød:
 gavnsig, som hans Liv, vor Vandring være,
 lykkelig, som hans, vor Død!

November 1800.

Haste.

P i l l e

Glædes Sang

for tilvorende Ungdom.

Kommer Venner! Glæden kalder
 Den er fuldbragt Dagværks Løn;
 Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder
 Smiler Glæden huld og Kjon!
 Lønner efter velbragt Dag
 Hver med Moderfavnetag!

Huske Barndom, iis til Glæde!
 Hvo kan være, glad som Du?
 Paa den Vej, Du har at træde,
 Vorer Tjørnen ej endnu.
 Nyd, o nyd den favre Vaar,
 Hastig, hastig den forgaaer!

Kasse

Kaste Ungdom ! Glæde, Glæde!

Hvo kan nyde den, som Du ?

Glædens sande Kongesæde

Er et Skyldfrit, sorgfrit Hu.

Vælg sine Glæder vel,

Det er Ungdoms bedste Held !

Kraftfuld Manddom ! deel vor Glæde,

Hvo fortjener, den som Du ?

Ved vor Tid, som ved vor Glæde,

Kalde os Dit Færd ihu :

Kun naar Arbeids Løn den er,

Har vor Glæde Pris og Værd !

Vise Alder ! nyd vor Glæde !

Kom din Kjønnne Vaar ihu !

Se os freidig Banen træde,

At vi vorde kan, som Du !

Løn vor Flid, vor Fryd indvie

Med at tage Deel deri !

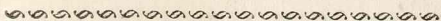
Kom:

Kommer, kommer, Glæden falder;
 Den er fuldbragt Dagværks Løn;
 Til hvert Kjon, hver Stand, hver Alder,
 Glæden smiler, huld og skjon,
 Lønner efter velbrugt Dag
 Hver med Moderfavnetaag.

R. L. Rahbek.

—————

P r o s

P r o l o g

holdet paa et Privattheater ved
dets tyvende Aarsfest.

Det er med veemødb'andet Fryd, jeg træder
Paa denne Dag, som Brødres Talsmand frem,
Ehi for mig svæve mange, mange Glæder,
Men Savn og Sorger svæve mellem dem.
Her for mig ligge tyve Aar! —

mit Dje

Kært hilser mangan Fryd — og meget Held,
Men tit det træffer og paa Jordehøie,
Paa mangt et uformodet tungt Farvel.

Hvor

Hvor er de nu, de Venner, som jeg lagde
 Vort Samfundsalters første Grundsteen med?
 Og over det med kærlig Stemme sagde,
 Det, som vort Venſkab, vare evig ved!

Hvor er nu de, hvem frøe vi ſaae at træde
 I hine Førſtes Sted med ſamme Aand;
 De, ſom i Luen af vor ſkyldfri Glæde
 Gød Venſkabs Olie med nidkær Haand.
 Kun tree er af det første Kuld tilbage,
 Skiondt tit adſkilte, end vi ere tree,
 Og ſelv fra W — s, fra Th — s fra K — s Dage
 Al vi kun ſaa om Samfundaltret ſee.

Dog — har end Skiebnen mangen Ven bort-
 revet

Fra vore ſkyldfri Glæder, af vort Gavn,
 Tak være dig, o Venſkab! du er blevet!
 Har lindret, ſkiondt ei læget vore Gavn.

Tak vorde hver, ſom Venſkabs Skytsaand lærte
 Fra første Stund at ſaae vort Samfund kjær;
 Tak

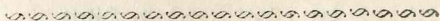
Tak vorde hver, hvis venneshulde Hjerte
Har viet den et stadigt Sæde her!

Og Tak hver den, ved hvem vort Samfunds
Glæde

End er uskyldig, som den første Dag,
At vi kan oversee den lange Riade
Af glade Timer uden Spor af Nag.

Modtager, dyrebare fordums Brødre!
Modtager denne Tak fra gammel Ven;
Men vore elskte tabte, kære Brødre,
O Venner! hvo skal bringe disse den.
Dog disse takke deres eget Hjerte,
Hver Gang det mindes gamle Glæders Hiem —
Tit de erindre os med kærlig Smerte,
At, som saa tit vi tænke ømt paa dem —
O da vil gammelt Venstabs ømt dem sige,
At fordums Vennekreds end er dem værd,
At tit vi signe dem, taknemmelige,
Ved hvem vort Samfund blev, og var, og er.

K. L. Mahbek.

Døden og Digteren.

Mel. Til Glæde Jordens raske Sønner.
Men uden Chor.

Døden.

En streng Befaling mig forp'igter
At hente Dig. Du er jo Digter,
Og tilfjæaer: Du er jovialsk.
Du synger Vin og smukke Piger;
Du leer og spøger. Verden siger:
Dit Liv er ganske umoralsk,
Forargeligt, ja bestialsk.

Dig:

Digteren.

Nej, Livets Gjende, ingensunde.
 En Hykler kun mig kan misunde
 Min gyldne Jovialitet.
 Og jeg er Skjald; men det at være,
 Deraf har end mit Hjerte Være.
 Hvad Ondt har man af en Poet,
 Af Gunders egen Tolk, vel seet?

Døden.

Men Du er jovialff. Det siger:
 Du gotter Dig med Vin og Piger,
 Du kan kun synge, sjase, lee.
 Du er, paa Dansk, en lystig Fætter,
 Og den, paa Frans, man oversætter:
 Un Libentin, un Debauché,
 Af den man lidet Godt skal see.

Digteren.

Nej, jovialst kun den kan hedde,
 Som veed sig Moroe at berede
 Af hver, endog den værste Ting;
 Som bedst forstaaer sit Liv at nyde,
 Og altid skyldfrit sig at fryde;
 Som kjør i fulde fire Spring
 Hver Corrig, hver Fortræd omkring.

Døden.

Du med en falsk Forklaring brammer.
 Det Ord fra Jupiter nedstammer,
 Som var i sin Tid Himlens Tyr.
 Tallose vare hans Charmanter;
 Gudinder, Nympher og Infanter;
 Den Gud var ingen Mæe for dyr,
 Du er nok og den rette Tyr.

Digteren.

Til den og den jeg gjør en Ode:
 Dog nævnes ingen. Dronning Mode
 Mig byder sig Galanterie.
 Min Phantastie har ingen Skranker,
 En Digter hver Dag gaaer i Tanker
 Ret heed og om paa Frierie.
 Hvad Ondt, hvad Brøde er deri?

Døden.

Om end Din Kjærlighed til Alle
 Man kan poetisk Frihed kalde,
 Man af Din Sang en Gode seer;
 Du quæder alt for tit om Kræften
 Af Punschen og af Druesaften,
 Af deraf slutter vist enhver:
 Du nok en tørstig Broder er.

Digteren.

Nej, Knokkelmand, slut deraf ikke,
 At jeg er vant til Viin at drikke;
 Nej Thee og Kaffee, Ol, og Vand.
 Men den, som sig af Hjertet glæder,
 Som gjerne spoger, leer og quæder,
 Den sande jovialiske Mand,
 En Ruus i Vand sig drikke kan.

Døden.

Jeg til den Konst vil gratulere;
 Men hvad behøver jeg vel mere,
 End at Du ikke nyttig var?
 Den, som med Sang, og Spøg og Latter,
 Som med et Rald sig kun besatter,
 Slet ingen Værd i Verden har.
 Gjør Gavn: den Lov er fast og klar.

Digteren.

Hvad kan vel mere nyttigt være,
 End Mennesket ved Sang at lære,
 At elske Dyd, at være glad,
 Sig oven paa sit Embeds Møje
 Med Skyldfrie Gammen at fornøje,
 At quæle Ulyst, Sorg og Had,
 I muntre Venners Tryllequad?

Døden.

Ja, Alvor talt, Du maatte vente,
 At jeg tilsidst Dig vilde hente,
 Da Du er Digters Dyder tro.
 Til Livet er du ikke bunden,
 Til Reisen derfor værdig funden.
 Dit Opholdssted du skifter jo,
 Fra jordist Skiald til Himmelboe.

Tode.

Register.

Rasmus Franckau,
Dr. M. og Landphysikus i Arendal.

Fille Anna " " G. 182.

Peter Horrebom H a s t e,
Consumptions Inspecteur i Middelfart.

Til dem, som elskede Pina og Rikke Lindencrone	97.
Til Lindencrone	= = 103.
Blomsten til M. A. J * * * n	= 127.
I et Exemplar af Nytaarsgaven for 1800	131.
I en ung Piges Stambog	= 132.
Balviser	= = = 136 og 37.
Epilog	= = = 140.
Bed Ober- = Equipagemester J. H. Hasses Død	155.
Bed Toldkasserer D. L. Olriks Død	158.
Bed en fuldendt Broders Urne	= 161.
I en Stambog (for en Veninde)	= 163.
Paa en Sygefurp (for en Datter)	= 165.
Bed A. N. Kassehims Grav	= 177.

Johan Christian Hedegaard, Secrétaire,
Suldmægtig i Generalitets og Commis-
sariats Collegiet.

Silvio og Linco

=

=

S. 82.

(Første Scene af Guarini Pastor fido. Forfatteren kom til Berden i Aaret 1538; Hans Fødeby var Ferrara, og hans Fader og Farsfader vare Literati. Guarini liden-
rede af Lyst og Tilboielighed, og drev det derfor til stor Guldkommenhed. I sit Fædre-
neland underviste han i Moral Philosophien og blev Sekreter hos Alphonso II, som sendte ham i vigtige Erinder til Polen og Rom; Han erhvervede sig først stor Celebritet ved tvende Latinske Taler, af hvilke han holdt den første i Consistorio for Gregoris XIII og den anden i Anledning af Keiser Maximilians Død.

Foruden il Pastor Fido, skal der af ham findes adskillige andre Værker, s. Ex. II Segretario; nogle Breve, og en Komœdie under Titel l' Idropica. Han blev 65 Aar gammel og døde i Benedig.

Hans Pastor fido er et af alle Nationer erklaaret Mesterstykke, og har forskaffet ham Uldødelighed. En anonym Biograph udsat-
der sig iblandt, saaledes om det: "Le per-
fezioni di quest' Opera, sono già tanto omai per due secole universalmente applaudite; e pochi suoi difetti sono ancor tanto cogniti all'altrui discernimento, ch'è ugualmente stoltezza disprezza quelle, come pedanterie criticar questi."

Frue Lovise Hegermann.

Til min Johann

S. 172.

Victor Kristian Hjort,
Præst ved Bremerholms Meenighed.

Høsten, en Føllesang	"	S. 106.
Til Agent Henriques	"	109.
Sange	"	143, 166, 170.

Otto Horrebow,
Vicedecanus ved det kongelige Communitet.

Reisen til Dyrehagen, en Fortælling i 3 Sange	1.
Naturen	53.
Amors Gave	57.
Til Chloë	62.
Sang for Elskende	65.
Elegie	69.
Den Bøstfuge et Læredigt	117.

Michael Friderich Liebenberg.
Sognepræst til Frideriksberg og Hvidovre.

Venskab (ester Pseffel)	112.
-------------------------	------

Knud Eihne Rahbek,
Professor.

Vennesang	145.
Glædesang for tilvørende Ungdom	184.
Prolog holdet paa et Privattheater ved dets tyvende Aarsfest	189.

Christian Levinus Sander,
Professor.

Athenes, Musernes og Chariter- nes Forbund	S. 71.
Sang ved Grev Christian Reventlows For- eening med Froken Benedikte von Ovaleu den 24de Juni 1800	77.

Sack von Staffelt,
Lieutenant i Land-Etaten.

Ved Kristus-hovedet af Annibale Carracci i det Dresdenske Gallerie	147.
Stadesløshed	149.
Lil Ovinden	151.
Lil Gros	153.

Johan Clemens Lode,
Professor og Dr. Medicinæ ved Kiøbenhavns
Universitet.

Døden og Digteren	190.
-------------------	------

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

